

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

יא' בשבט תשע"ו
21 ינואר 2016

סמך: 047-99-2016-001407

החלטת פרקליט המדינה בערר עוודד בק, אביו של גל בק ז"ל, שהוגש נגד ההחלטה לגנוז את תיק תאונת הדרכים פ.א. 2591-05

ביום 9.7.05, בסביבות השעה 3:15 בבוקר, ארעה תאונת דרכים בצומת הרחובות קק"ל וחיים לבנון בתל אביב (להלן: "הצומת"), בה היו מעורבים גל בק ז"ל, צעיר כבן 16.5, שרכב על קטנוע (להלן: "המנוח"), והחשודה שנהגה ברכב פרטי מסוג "גולף" (להלן: "החשודה"). מעוצמת הפגיעה, נהרג רוכב הקטנוע במקום.

תיק החקירה הועבר לטיפול של פרקליטות מחוז תל-אביב (פלילי) אשר החליטה לאחר בחינת הראיות על גניזתו של התיק. הודעה על החלטה זו נשלחה לעורר במחצית הראשונה של חודש ספטמבר אותה שנה.

על פי הוראת סעיף 65 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, ניתן להגיש ערר על החלטה לגנוז תיק תוך 30 ימים לאחר קבלת הודעה על ההחלטה. הערר שבנדון, בצירוף בקשה להארכת מועד הגשת ערר, הוגש ביולי 2015, בשיהוי של עשר שנים בקירוב לאחר קבלת ההחלטה על גניזת התיק. בנסיבות אלה, הבחינה המחודשת של הפרשה שנערכה לאחרונה, במסגרתה הוחלט לפתוח את התיק מחדש ולבצע פעולות חקירה, נעשתה לפני משורת הדין.

השתלשלות אירועים רלוונטית וההחלטה בערר

1. ביום 10.7.15 פורסם תחקיר של איילה חסון בתכנית "יומן" בערוץ 1, במסגרתו הועלו טענות כנגד ההחלטה לגנוז את תיק החקירה.
2. יומיים לאחר מכן, ביום 12.7.15, ימים ספורים לפני התיישנות עבירה מסוג פשע, וכחמש שנים לאחר התיישנות עבירה מסוג עוון, הגיש העורר למחלקת עררים בפרקליטות המדינה בקשה להארכת מועד הגשת ערר וערר על גניזת התיק.
3. בעקבות זאת, החליט המשנה לפרקליט המדינה (פלילי), בעצה אחת עם פרקליט מחוז תל אביב (פלילי) ומנהל מחלקת עררים בפרקליטות המדינה, על חידוש החקירה בתיק ככל שיידרש.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

4. בהמשך התקיימו דיונים בלשכת פרקליט המדינה בהם נטלו חלק המשנה לפרקליט המדינה (פלילי); פרקליט מחוז תל אביב ופרקליטים מטעמו; מנהל מחלקת עררים בפרקליטות המדינה ופרקליטה מטעמו; פרקליטים נוספים מפרקליטות המדינה, ראש מדור תאונות דרכים במשטרת ישראל וקצין הבוחנים של מחוז תל אביב. בשלב זה התקבלו החלטות על ביצוע פעולות חקירה נוספות.

5. במסגרת חידוש החקירה בתיק, בוצעו, בין היתר, הפעולות הבאות:

- 1) נגבו הודעות מ - 7 עדים נוספים שהיו בצומת בעת התאונה.
- 2) נגבו הודעות מ - 4 עדים נוספים בנוגע לסוגיות וממצאים שעלו במהלך חידוש החקירה.
- 3) נגבתה הודעה נוספת מאושרת אלקובי, נהגת המונית (להלן: "נהגת המונית" / "אושרת" / "אלקובי"), ומיד לאחריה נערכה עימה "הצבעה" בזירת התאונה.
- 4) נגבתה הודעה נוספת מא.ל. ומש.א., אשר מסרו הודעה ראשונה בזירת התאונה, זמן קצר לאחריה.
- 5) נגבתה הודעה נוספת מי.ג., חברו של המנוח, אשר רכב על קטנוע לצידו, ומסר הודעה בזירת התאונה.
- 6) הוצא צו מחקרי תקשורת והופקו פלטי שיחות הטלפון של אלקובי בין התאריכים 6.7.15 ל- 7.7.15, מעת שרוני ביקובסקי, נציג משפחת המנוח, ביקר בפיצוציה בה עבדה והקליטה שלא בידיעתה, ועד למחרת היום, עת הגיעו למקום איילה חסון וצוותה.
- 7) הוגשה בקשה להוציא פלטי שיחות טלפון ואיכונים של אלקובי מליל התאונה.
- 8) התקבלה התייחסות מפורטת בכתב של ראש מדור תאונות דרכים במשטרת ישראל, סני"צ אילן ידגר, בנוגע לאפשרות להעריך את מהירות נסיעת החשודה עובר לתאונה.
- 9) נערך שיחזור של התאונה על ידי קצין הבוחנים של ענף תנועה תל אביב. לצורך כך בוצעו על ידו פעולות חקירה שונות.
- 10) נבדקה טענת העורר, אביו של המנוח, לפיה החשודה שלחה הודעת אס.אס. סמוך לפני התאונה בה ציינה כי היא שיכורה.
- 11) נבדקה סוגיית רמת האלכוהול בדמה של החשודה.
- 12) נגבתה הודעה נוספת מהחשודה וכן מאמה.

6. בסופו של יום, לאחר עיון בחוות הדעת שנכתבו בפרקליטות המחוז ובמחלקת עררים, ולאחר עריכת דיונים ובחינה יסודית, חוזרת ונשנית, של כל צדדי העניין, נמצא כי אין מנוס אלא להותיר את התיק גנוז.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

ככל שמדובר בחשד לביצוע עבירת הריגה, אין במכלול החומר הקיים בתיק, לרבות החומר הרב שנאסף במסגרת השלמות החקירה שבוצעו לאחרונה, כדי לבסס תשתית ראייתית מספקת להוכחת ביצוע עבירה זו.

אשר לאפשרות להעמיד לדין את החשודה בביצוע עבירת גרם מוות ברשלנות (עבירה מסוג עוון), הרי שהעבירה התיישנה לפני כחמש שנים. מעבר לצורך יצוין, כי גם עבירה זו אינה ניתנת להוכחה ברמת הודאות הנדרשת במשפט פלילי, אולם אין צורך להכריע בשאלה זו, עקב ההתיישנות.

לפיכך, הוחלט על ידי פרקליט המדינה לדחות את הערר.

יצוין, כי העמדה לפיה אין ראיות מספיקות להעמדה לדין, היתה עמדתם של כל הפרקליטים שעסקו בפרשה, ובראשם המשנה לפרקליט המדינה (עניינים פליליים), פרקליט מחוז ת"א (פלילי) ומנהל מחלקת עררים. זו גם הייתה עמדתו של ראש מדור תאונות דרכים במשטרת ישראל, שהינו הגורם המקצועי הרלוונטי הבכיר ביותר במשטרה.

תמצית נימוקי ההחלטה

1. אשר למהירות נסיעת החשודה עובר לתאונה - בזירה לא נמצאו סימני בלימה, ולא ניתן להוכיח את מיקומה המדויק של התאונה (נקודת האימפקט). בנסיבות אלה לא ניתן לקבוע באיזו מהירות נהגה החשודה לפיכך אין ראיות מספיקות לכך שעובר לתאונה נהגה החשודה מעל המהירות המותרת.
2. אשר לשאלה האם החשודה חצתה את קו העצירה באור אדום, ומהו פרק הזמן במהלכו דלק אור אדום ברמזור לפני שחצתה את קו העצירה - אין ראיות חד משמעיות המוכיחות ברמה הדרושה בפלילים כי החשודה חצתה את הצומת באור אדום ברמזור בכיוון נסיעתה, ונותר ספק אם ניתן יהיה להוכיח שהחשודה חצתה את הצומת סמוך לאחר שהחל מופע האור האדום ברמזור בכיוון נסיעתה, בנקודת זמן שאף מיד לאחר האירוע לא ניתן היה לקובעה במדויק, וודאי שלא ניתן לעשות כן כיום.
3. בהשלמת החקירה נבדקה השאלה האם החשודה נהגה בהיותה שיכורה. חשד זה לא עלה בזמן אמת שכן לא הייתה שום אינדיקציה בחקירה המקורית שהחשודה הייתה שיכורה. מכל מקום, עתה עלה חשד זה מפי העורר. כיוון שכך, התבקשו מבית החולים איכילוב המסמכים הרפואיים של החשודה מליל התאונה, ובתוכם תוצאת בדיקת דם, שהצביעה על רמת אלכוהול גבוהה מהמותר, וכן נגבו מספר עדויות.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

אף שתוצאת בדיקת הדם של החשודה הצביעה על רמת אלכוהול גבוהה מהמותר, לא ניתן להתבסס עליה לצורך העמדה לדין פלילי, שכן הדרך בה נלקחה ונבדקה דגימת הדם אינה עומדת בדרישות הנורמטיביות הקבועות בתקנות התעבורה. בנוסף, אף מעבר לאי העמידה בדרישות הנורמטיביות הנ"ל, מסכת הראיות שנאספו באשר לדרך בה בוצעה בדיקת הדם, לא אפשרה לקבוע ממצאים על אודות רמת האלכוהול שנמצאה בדמה של החשודה, ברמת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי. כיון שכך, בדיקת הדם אינה מהווה ראיה קבילה לצורך הגשתה לבית משפט, ולא ניתן להתבסס עליה על מנת לקבוע כי החשודה נהגה בשכרות.

בנסיבות אלה, לפיהם אין ראיות מספיקות לכך שהחשודה נהגה במהירות גבוהה מעל המותר, אין ראיות ברורות באשר לעיתוי המדויק בו החשודה חצתה את הצומת, ונותר ספק אם ניתן יהא לקבוע שהחשודה חצתה את הצומת לאחר שהחל מופע האור האדום ברמזור בכיוון נסיעתה; ואין ראיות קבילות לכך שנהגה בהיותה שיכורה, כמפורט לעיל - לא ניתן יהיה לבסס תשתית ראייתית מספקת לכך שהחשודה עברה עבירת הריגה.

אשר לעבירת גרם מוות ברשלנות, מכלול החומר הקיים מעורר ספק האם קיימות ראיות שיספיקו להוכיח מעבר לכל ספק סביר שהחשודה חצתה את קו העצירה כאשר אור אדום דולק בכיוון נסיעתה, ובכל מקרה, מדובר כאמור בעבירת עוון שהתיישנה לפני כחמש שנים.

מנימוקים אלה הוחלט כאמור לדחות את הערר ולהותיר את התיק גנוז.

תמצית גרסת החשודה

(1) הודעה ראשונה, נגבתה ביום התאונה, שעה 20:06, בבית חולים איכילוב:

החשודה, על פי עדותה, נהגה ברכבה ברח' קק"ל מכיוון מערב למזרח, נסעה במהירות 40-50 קמ"ש, ולפני צומת רקאנטי, הבחינה באור ירוק ברמזור והמשיכה בנסיעה בנתיב השמאלי לכיוון ישר. "נכנסתי לצומת באור ירוק ובאותו זמן נכנס לצומת קטנוע משמאל לימין והבחנתי בו בצומת", והקטנוע התנגש בה. לאחר ההתנגשות, לגרסתה, בלמה בלימת חירום ועצרה אחרי הצומת. לגרסת החשודה לא הבחינה ברוכב הקטנוע לפני ההתנגשות. משנשאלה ע"י החוקר אם יש ברשותה פרטים של עדים לתאונה, מסרה שני מספרי טלפון של אושרת אלקובי, נהגת המונית. החשודה נפגעה כתוצאה מהתאונה ביד שמאל.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

(2) **הודעה שניה, מיום 14.10.15 (במסגרת חידוש החקירה):**

בעדותה חזרה מספר פעמים על כך שהזיכרון החזק והממשי ביותר שיש לה כיום מהתאונה הוא **שהיא עברה ברמזור ירוק** ועל כן לא הבינה מה פגע בה. ציינה כי היא בטוחה שעברה באור ירוק (ואף לא בירוק מהבהב). לדבריה, נהגה לבדה ברכב, מכיוון מערב למזרח, בנתיב השמאלי לנסיעה ישר. לגרסת החשודה היא אינה זוכרת את מהירות נסיעתה "אך היא היתה סבירה". לגרסתה, נכנסה החשודה לצומת ברמזור ירוק, ולקראת סוף הצומת התנגש בה האופנוע, בצד שמאל של רכבה. החשודה מסרה כי בלמה את רכבה(לא זוכרת אם בלימת חירום), יצאה ממנו והבחינה במנוח שרוע על הכביש. לגרסת החשודה, היא מסרה את הטלפון הנייד שלה לאדם זר בצומת על מנת שיזעיק משטרה ואמבולנס, אך לא יודעת אם נעשה בו שימוש.

בעדותה השנייה התייחסה החשודה גם להיכרות משפחתה עם עורכת התחקיר ששודר אודות התאונה בטלוויזיה. לדבריה, שי נשר, בעלה של איילה חסון, היה בעבר ולמשך מספר שנים, שותפו העסקי של אביה. משכך, לא זאת בלבד שהיא מכירה את איילה חסון עוד מהתקופה של התאונה, אלא שאיילה חסון אף דאגה לשלומה באותה עת. לטענת החשודה, עם השנים נתגלע סכסוך עסקי בין אביה של החשודה לבין שי נשר והיחסים עלו על שרטון, כששי נשר, לטענת החשודה, "נשבע לנקום". לדברי החשודה, בחודשים האחרונים, לאחר פרסום התחקיר של איילה חסון, נוהג שי נשר להתרברב באירועים: איך "דפקתי" את אבי החשודה, כשאיילה חסון "משתמשת בכל הכוחות שלה, ולצערי יש לה הרבה".

הגם שאיננו מטילים, חלילה, דופי באיש, הרי שמקום בו מדובר בתחקיר טלוויזיה אשר במסגרתו, כעולה מעדויות שונות שיפורטו להלן, נוצר קשר בין עורכי התחקיר לבין חלק מעדי הראייה, לעיתים עוד בטרם מסרו אלה את גרסתם במשטרה, מצאנו כי יש הכרח להביא את דברי החשודה בעניין זה כלשונם.

מהירות נסיעת החשודה עובר להתרחשות התאונה

1. כאמור, החשודה טענה כי נסעה במהירות של 40-50 קמ"ש, וכי עברה באור ירוק.

2. **דו"ח בוחן התנועה, רוני מרחבי, מיום 18.7.05:**

בדו"ח שהכין בוחן התנועה בשלב שקדם לגניזת התיק צוין, בין היתר, כי המהירות המותרת הינה 70 קמ"ש, ונקבעו הממצאים הבאים:

לא נמצאו סימני בלימה.

במקום התאונה נמצא ריכוז שברי זכוכית ובקליט, נראה כאזור ההתנגשות.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

על פי תוכנית הרמזורים, מתחילת האור האדום בכיוון נסיעת החשודה עד לאור אדום צהוב בכיוון נסיעת המנוח יש 2 שניות.

מסקנות: החשודה נסעה מכיוון מערב למזרח (ברחוב קרן קיימת), התנגשה עם פינה שמאלית קדמית בדופן ימין של הקטנוע שהגיע מהכיוון הנגדי ופנה שמאלה. מעוצמת הפגיעה נהדף הקטנוע למרחק 46 מ'. החשודה נעצרה 56 מ' אחרי הצומת, 73 מ' לאחר מקום ההתנגשות.

טענת החשודה לפיה נהגה במהירות 40-50 קמ"ש אינה מתיישבת עם הנזקים הקשים בכלי הרכב ואף לא עם המקום אליו נהדף הקטנוע ומקום עצירתה הסופי של החשודה. על פי מיקום עצירתו הסופית של הרכב בו נהגה החשודה ביחס למקום ההתנגשות ועל פי הנזקים בכלי הרכב, נראה כי החשודה נהגה במהירות של 82 קמ"ש לפחות.

מדו"ח הבוחן עולה, כי אף שלא נמצאו סימני בלימה בכביש, הבוחן חישב את מהירות נסיעת החשודה בהנחה כי בלמה בלימת חירום: "מאחר שהחשודה החלה להגיב בעת הפגיעה, בהנחה שבלמה בלימת חירום, ולפי זמן תגובה של 1.5 שניות, אזי המהירות בה נסעה היא של 82 קמ"ש לפחות".

אשר למקום התאונה: הבוחן קבע, על סמך ריכוז שברי זכוכית שנמצא בצומת, כי מדובר באזור האימפקט (סימון 7 בתרשים), וכי המרחק "ממקום ההתנגשות" ועד למקום בו נעצר רכב החשודה הינו 73 מטרים. הבוחן לא צילם את אותם שברי זכוכית, לא פרט או תאר באלו שברים מדובר, מה גודלם, כמותם וכיוצא'.

3. התייחסות קצין בוחנים בת"א, רפ"ק ירון וינרב, מיום 30.7.15, לדו"ח הבוחן מ- 2005:

מאחר שבזירת האירוע לא נמצאו סימני בלימה, התבקש קצין הבוחנים להתייחס לאפשרות לחשב את מהירות נסיעת החשודה בהעדר סימני בלימה. וזו תשובתו: "מבדיקתי את התיק, לא ניתן לחשב את מהירות הרכב קודם לתאונה, במידה ולא בלמה בחירום".

במזכר נוסף שנרשם על ידו, מיום 23/8/15, הוסיף קצין הבוחנים, כי קשה לקבוע את מיקום הפגיעה המדויק על סמך ריכוז שברי זכוכית ופולסטיק (סומן 7 בתרשים): מסקנתי היא כי קשה לקבוע את מיקום האימפקט המדויק והוא יכול להיות בכל הצומת בשל הוקטורים ומיקומי הפגיעה ברכב ובאופנוע".

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

4. התייחסות סני"צ אילן ידגר, רמ"ד ת.ד. במשטרת ישראל, מיום 30.9.15, לדו"ח הבוחן

משנת 2005 ולהערכתו את מהירות נסיעת החשודה :

נוסף על התייחסות קצין הבוחנים כמפורט לעיל, צורפה לתיק החקירה התייחסות מפורטת של ראש מדור תאונות דרכים במשטרת ישראל לממצאים שנקבעו בדו"ח הבוחן משנת 2005, לרבות לאפשרות לקבוע את מהירות נסיעת החשודה בהעדר סימני בלימה. להלן עמדתו :

התייחסות למקום האימפקט :

- הבוחן לא קבע את מקום האימפקט אלא את אזור האימפקט בלבד. קיים הבדל ברור בין אזור אימפקט שהינו אזור כללי לבין מקום אימפקט המתאר באופן מדויק את הנקודה שבה כלי הרכב התנגשו.

- שברים לבדם אינם יכולים להוות ממצא שיצביע על מקום אימפקט כיוון שיכולים להתנתק מהקטנוע ולנוע בכיוון נסיעתו המקורי; לשנות את כיוונם עקב פגיעה ברכב המעורב בתאונה, או מחמת כוחות ההצלה והאזרחים הראשונים שהגיעו לזירה או עברו עם רכביהם ופגעו בהם.

- כיוון שנקודת האימפקט לא נקבעה, לא ניתן, לצורך חישוב מהירות נסיעת החשודה בעת האימפקט, לקבוע שרכבה של החשודה נעצר לאחר 73 מ', שהרי יתכן שבפועל המרחק אותו עברה החשודה היה קטן יותר.

התייחסות להערכת מהירות החשודה :

- **בלימת חירום** - על מנת לבצע הערכת מהירות הניח הבוחן, בין השאר, כי החשודה בלמה בלימת חירום. אולם בזירה לא נמצאו ממצאים כמו סימני בלימה שיעידו על בלימת חירום, ורכב החשודה לא נבדק בנסיעה עקב הנזק כך שלא ניתן היה לקבוע האם בבלימת חירום הרכב מותיר סימנים. על כן, לא ניתן לבסס קביעה אם בוצעה בלימת חירום והאם החשודה בלמה בלימת חירום עד לעצירתו הסופית של הרכב.

- **מקדם החיכוך שקבע הבוחן - 0.7**: על פי הספרות המקצועית, טווח מקדמי החיכוך בכביש שנסעו בו ובמהירות של מעל 48 קמ"ש הינו בין 0.55 לבין 0.7. כיוון שלא בוצע ניסוי ולא נמדדה תאווה באמצעות מכשיר "וריקום", היה על הבוחן להציג גם את החישוב עפ"י מקדם חיכוך מינימאלי של 0.55, אשר היה מקטין את מהירות הרכב שנקבעה ע"י הבוחן.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

• **זמן תגובה של 1.5 שניות שקבע הבוחן**: הבוחן לא פרט את מרכיבי זמן התגובה בהם בחר להשתמש. בחוזר הדרכה נקבע זמן תגובה לנהג מופתע, בין 1.1 לבין 1.2 שניה. לכך יש להוסיף זמן תגובת מערכת של 0.3 שניה וזמן תגובה לתאונות לילה 0.1 שניה. לפיכך, הבוחן בחר, ככל הנראה, להשתמש בערך התחתון של זמן התגובה בהפתעה, שהינו 1.1 שניה. אם היה משתמש בערך המקסימלי, הרי שסכום זמן התגובה היה עולה ל 1.6 שניה, נתון שהיה מקטין את מהירות הרכב שנקבעה על ידי הבוחן.

בהמשך לכך, ציין ראש מדור תאונות הדרכים כי "אם נבחר להשתמש במרחק עצירה קטן יותר, בערך המינימאלי של מקדם החיכוך המוערך ובערך המקסימאלי של זמן תגובת הנהגת בהפתעה, הרי שמהירות הרכב שקבע הבוחן תקטן".

מטעמים אלה נקבע על ידו, כי: "לא אוכל להגן על הערכת הבוחן לנושא מהירות הרכב בעת האימפקט והקביעה שהוא היה במהירות של 82 קמ"ש לפחות".

סיכום הממצאים בנוגע למהירות נסיעת החשודה

מהאמור לעיל עולה כי לא ניתן לקבוע את המיקום המדויק בו אירעה התאונה, וכפועל יוצא מכך לא ניתן לקבוע את מרחק העצירה. כיון שקיימת אפשרות כי מרחק העצירה קטן יותר מזה שנקבע בשנת 2005 על ידי בוחן התנועה, יכול שיהא בכך כדי להפחית ממהירות הנסיעה שנקבעה על ידו. בנוסף, בהעדר סימני בלימה לא ניתן לחשב את מהירות נסיעת החשודה עובר לתאונה. האפשרות כי מקדם החיכוך וזמן התגובה היו שונים מאלה שנבחרו על ידי הבוחן, יכולה, אף היא, לתרום להפחתת מהירות הנסיעה שנקבעה על ידי בוחן התנועה.

נמצא, כי אין ראיות מספיקות לכך שהחשודה נהגה במהירות מעל המותרת. על כן יש להניח לטובתה, כנהוג במשפט פלילי, כי נהגה במהירות של 40-50 קמ"ש, כפי שציננה בהודעתה הראשונה.

בעניין זה יצויין כי הגם שמספר עדי ראיה טענו כי מהירות נסיעת החשודה, עובר לתאונה, היתה גבוהה, הרי שלא ניתן להסתמך על כך כהוכחה הנדרשת במשפט פלילי, שכן מדובר בהשערה בלבד.

מה היה מופע האור שדלק ברמזור ומשכו בכיוון נסיעת החשודה בעת שחצתה את קו העצירה

לצורך בחינת השאלה האם ניתן לקבוע מה היה האור שדלק ברמזור בכיוון נסיעת החשודה בעת שחצתה את קו העצירה, ובאיזה שלב עשתה כן בהתייחס להתחלפות האור ברמזור, נתייחס גם לנושאים הבאים:

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

1. מופע האור שדלק ברמזור בכיוון נסיעת המנוח בעת שהמנוח החל בנסיעה.
2. המיקום ממנו החל המנוח לנסוע עובר להתנגשות.
3. ממצאי שיחזור התאונה שבוצע על ידי קצין הבוחנים, והתייחסות רמ"ד ת.ד. במשטרת ישראל לשיחזור.

1. מופע האור שדלק ברמזור בכיוון נסיעת המנוח בעת שהמנוח החל בנסיעה

להלן יובאו תקצירי עדויות עדי ראיה אשר נכחו בצומת בעת התרחשות התאונה ונחקרו בליל התאונה או סמוך לאחר מכן, וכן עדויות נוספות שנגבו לאחרונה, בין היתר של עדים ששמם עלה בתחקיר התוכנית "יומן". (בשלב ראשון יבחן העניין בהתעלם מהודעות נהגת המונית, נוכח הבלבול והסתירות הקיימות בגרסאותיה). בהמשך נבחן האם ניתן, על יסוד עדויות אלה, ללמוד מה היה מופע האור ברמזור בעת שהמנוח החל בנסיעה.

א. י.ג., חברו של המנוח, אשר רכב על הקטנוע לצידו (נחקר בזירה, בשעה 5:15 ופעם נוספת בתאריך 14.10.15):

(1) הודעה ראשונה, בזירת האירוע:

על פי עדותו, הוא והמנוח הגיעו לרחוב קק"ל מכיוון מזרח למערב, וכשהגיעו לצומת ביקשו לפנות שמאלה לכיוון רח' לבנון. לדבריו, עמדו ברמזור אדום "מאחורי קו העצירה" (כשכוונתו, לפני קו העצירה, במקום בו יש לעמוד כשהאור ברמזור הינו אדום), ובהמשך הוסיף: "היינו מקבילים, כאשר החלק הקדמי שלנו על מעבר החציה", לדבריו, המנוח החל בנסיעה באור ירוק מלא, כשהעד נוסע אחריו.

(2) הודעה שניה, מיום 14.10.15:

עמדו ברמזור לפני קו העצירה ולא מעבר לו (סימן ע"ג תרשים). בעת שעצרו ברמזור אדום בצומת, שוחחו ביניהם על "לאן ממשיכים את הערב". כשהאור ברמזור התחלף לירוק, גל החל בנסיעה בהאצה מהירה ופנה שמאלה, ואז ארעה התאונה. העד החל בנסיעה אחרי המנוח או יחד איתו. לא הבחין בסימני בלימה ולא שמע חריקת בלמים. ציין כי האופנוע של המנוח היה יותר מהיר משלו: "האופנוע שלו היה נחשב מהיותר יוקרתיים שמהירים יותר... האופנועים האלה מאיצים מהר".

משרד המשפטים
לשכת פרקליט המדינה

ב. ש.א. (נחקר בזירה, בשעה 5:00 ופעם נוספת בתאריך 7.10.15):

(1) **הודעה ראשונה, בזירת האירוע:**

ישב במושב האחורי, בצד שמאל, ברכב שנסע בכיוון נסיעת המנוח. עמדו בצומת ברמזור אדום בנתיב ימני, ראשוניים לפני קו העצירה. הבחין בשני אופנועים שעמדו **לאחר קו העצירה**. לא ראה את התאונה, אך שמע את הבום לאחר שהרמזור "התחיל להתחלק לירוק" (כך במקור). לא יודע להגיד בוודאות באיזה רמזור החל המנוח **בנסיעה**: "זה היה בין הצהוב לירוק.. אבל באדום הוא לא נסע". בהמשך הוסיף: "רק שהוא התחיל כמעט מאמצע הצומת".

(2) **הודעה שניה, מיום 7.10.15:**

מעיד לאחר שהוקראה לו, לבקשתו, עדותו מיום התאונה. ישב במושב האחורי בצד שמאל, בגיפ בו נהג י. מ., ובמושב ליד הנהג ישב ח.ש.. נסעו בנתיב הימני ביותר, ועצרו ברמזור אדום בצומת. "זוכר שהאופנועים התחילו בנסיעה **מאמצע הצומת**. **אנחנו עמדנו ואז האופנועים החלו בנסיעה ואז שמעתי בום חזק**". לא ראה את הפגיעה עצמה ולא שמע חריקת בלמים. לדבריו, האופנוע של המנוח עמד ממש צמוד לאי התנועה מצד שמאל: "ראיתי את האופנועים עומדים על סף הצומת וזה צרם לי שהאופנועים עומדים כל כך צמוד למרכז הצומת וראיתי שני ילדים עם דאווין". חוזר על גרסתו מיום התאונה, לפיה המנוח לא נסע באדום, אלא בצהוב או ירוק. עם זאת, משנשאל: "אתה ראית באיזה אור נכנס האופנוע לצומת?", השיב: "לא. אני מסיק שהוא נכנס בין צהוב לירוק אבל לא ראיתי. לא היה לי קשר ישיר". ציין כי איילה חסון יצרה עימו קשר טלפוני, וסיפר לה את גרסתו.

(3) אם אכן העד שמע את ה"בום" שנבע מהתאונה **לאחר** שהרמזור כלשונו "התחיל להתחלק לירוק", כפי שציין בהודעתו הראשונה (כלומר, לא בירוק מלא), יוצא שהמנוח החל בנסיעה קודם לכן – בשלב שקדם להתחלפות האור לירוק. מסקנה זו מתיישבת גם עם דברי העד בהודעתו השנייה, לפיהם הרכב בו ישב היה בעצירה בעת שהמנוח החל בנסיעה.

ג. א.ל. (נחקר בזירה בשעה 5:15 ופעם נוספת בתאריך 27.7.15):

(1) **הודעה ראשונה, בזירת האירוע:**

נהג ברכבו ברח' קק"ל ממזרח למערב, כיוון נסיעת המנוח. עצר ברמזור אדום, ראשון לפני קו העצירה, בנתיב השמאלי.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

שני הקטנועים עמדו כ-3 מטרים לפניו, באותו כיוון. "ואז הרמזור בכיוון שלנו התחלף **לאדום צהוב** והקטנועים החלו בנסיעה שמאלה, כשהקטנוע השמאלי, עליו רכב המנוח, הקדים מעט (בערך במטר) את הקטנוע של חברו. בזמן ההתנגשות העד היה **בעצירה מוחלטת**. בהמשך, ולשאלת החוקר, ציין כי אינו בטוח מה היה צבע האור ברמזור, אך **משער שהיה אדום-צהוב**. העד הצביע על מיקום קטנוע המנוח לפני התאונה, וציין כי חלקו האחורי "היה בסוף מעבר החציה, בחלק הרחוק ממני". עוד הוסיף, כי לאחר התאונה צעקה החשודה: "נסעתי בירוק".

2) **הודעה שניה, מיום 27.7.15** (נגבתה נוכח גרסת א.ד. ור.ל., מיום 21.7.15 לפיה הם עמדו בנתיב השמאלי ביותר, ראשוניים לפני קו העצירה, כיוון נסיעת המנוח): חזר על כך שעמד **בוודאות** בנתיב השמאלי ביותר, ראשון ליד קו העצירה, באור אדום. לפניו עמדו שני קטנועים (המנוח וחברו), כיום לא זוכר היכן בדיוק עמדו (על מעבר החציה או לפניו או אחריו). "לפתע שניהם החלו לנסוע קדימה, לא יודע למה", לא זוכר באיזה רמזור החלו בנסיעה. זוכר שעמד באור אדום, הוריד את הרגל מהבלם והתחיל בנסיעה אחרי הקטנועים. לדבריו, יתכן שעשה זאת בגלל שראה אותם נעים קדימה, אך בפועל לא זכור לו שהחל בנסיעה כי ראה שהאור ברמזור הינו ירוק. במהלך פניית הקטנועים שמאלה ארעה ההתנגשות והוא נעצר לאחר קו העצירה. עומת עם גרסתו מיום התאונה, אז ציין כי בעת התאונה היה בעצירה מוחלטת, והשיב: "לא יודע לומר לך ב 100%, זה מה שזכור לי היום. אני לא יודע לומר היום האם עדותי ב 2005 יותר קרובה לאמת. אני פשוט לא יודע". מסר שמו של מ.פ. כמי שסייע לו בפעולות ההחייאה של המנוח.

ד. **ת.ב. (נחקרה בתחנת המשטרה ביום התאונה, 9.7.05 בשעה 9:05):**
נהגה ברח' חיים לבנון לכיוון צפון ועמדה בצומת עם רחוב קק"ל, ברמזור אדום בנתיב הימני. בכיוון נסיעת המנוח הבחינה במס' מכוניות ולפניהן שני רוכבי קטנוע. על פי עדותה, לא ראתה את צבע הרמזור כאשר המנוח החל לפנות שמאלה.

ה. **ג.א. (נחקר במשטרה בתאריך 27.7.05):**
לא ראה את התאונה אך תיאר נסיעה פרועה של החשודה בצומת קודם, עובר לתאונה (הגיעה מולו). מכיר את בת דודתו של המנוח. סיפר שאיתו ברכב נסע חבר בשם ע.א. (זכ"ד של בוחן התנועה, רוני מרחבי, 21.8.05: שיחה עם ע.א. - לא ראה את התאונה).

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

1. נהג המונית ד.ב. (נגבתה בתאריך 14.7.15, לאחר שהופיע בתחקירה של איילה חסון,

בתוכנית "יומן", כמי שהיה עד לתאונה):

הנ"ל ציין כי עמד אותה העת, ברחוב רקנאטי מצפון לדרום, ברמזור אדום, סמוך לקו העצירה. שלל שבצומת היו כלי רכב נוספים פרט לרכב הנהגת הפוגעת ולמנוח. על פי עדותו, **לא ראה מה היה האור ברמזור בכיוון נסיעת החשודה או המנוח.** אישר כי נחשף לחומר החקירה טרם עדותו.

2. בתאריך 21.7.15, נגבו הודעות מארבעה נוסעים ברכב, שנסעו ברחוב קק"ל, כיוון נסיעת

המנוח, והיו עדי ראיה לתאונה (שמם עלה במסגרת כתבת המשך של התוכנית "יומן"):

(1) ר.ל. - ישב לצד נהג הרכב: על פי עדותו, הרכב בו נסע עצר בנתיב השמאלי ביותר,

באור אדום. שני האופנועים (המנוח וחברו) היו, **או על מעבר החציה או מעט מעבר לו**, באותו נתיב, **ושוחחו ביניהם.** כשהרמזור התחלף **לאור כתום**, הבחין כי שני האופנועים החלו יחדיו, בנסיעה. המנוח, שנהג על הקטנוע השמאלי פנה שמאלה. נהג הרכב בו נסע החל גם הוא לנסוע אך בלם מיד, ואז ארעה התאונה. לגבי החשודה - יודע לומר בוודאות שבשלב מסוים יצאה מהרכב, התהלכה במקום, והתעלפה. עומת עם העובדה שעד אחר (א.ל.) מסר מיד לאחר התאונה, כי הוא שעמד בנתיב השמאלי ביותר אחרי המנוח וחברו, והשיב: **"לא יכול להיות... אנחנו היינו ראשונים"**.

(2) ד.א. - נהג הרכב: על פי עדותו, עצר את רכבו בנתיב השמאלי, באור אדום. היה

ראשון ברמזור, וכמעט בטוח שהיה יחיד שעצר בקו העצירה. שני אופנועים עמדו לפניו, **דיברו ביניהם.** לגבי האור בכיוון נסיעת המנוח, מוסר מספר גרסאות: "החלו בנסיעה כשהרמזור התחלף לצהוב"; לאחר מכן: **"בוודאות לא באדום - או צהוב או ירוק**, כשהם התחילו לנסוע **כנראה שזה היה ירוק**, אני לא בטוח בכך ב 100% אבל **אדום זה לא היה**"; ובהמשך: **"יש מצב כי את קו הצומת בכיוון נסיעתו הוא חצה באדום צהוב... את הנסיעה הם התחילו לאחר קו העצירה"**. לדבריו **"התחלתי להוריד רגל מהברקס ואז שמעתי בום"** (דהיינו כשהמנוח החל בנסיעה, העד היה עדיין בעצירה). חושב שהמנוח התחיל בנסיעה **ממעבר החציה.** עומת גם הוא עם גרסת העד א.ל. והשיב: **"הוא משקר. אני עמדתי ראשון"**. הוסיף כי לאחר שידור התחקיר בערוץ 1, פנה ליפעת גליק ואמר שהוא מעדיף ללכת קודם למשטרה, אך זו אמרה לו שלא ידברו איתו אם לא יצטלם קודם ולכן נפגש עמה בצומת והצטלם שם לפני שהתייצב במשטרה ומסר הודעתו.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

3) **נ.ש. - ישב מאחורי נהג הרכב**: על פי עדותו, לא ראה את מערכת הרמזורים, לא ראה את המנוח וחברו ולא ראה את הפגיעה עצמה. ציין כי עמדו ראשונים, בנתיב השמאלי ביותר. עומת גם הוא עם גרסת העד א.ל. והשיב: "יכול להיות שהיינו שניים".

4) **נ.ה. - ישב במושב האחורי מצד ימין**: על פי עדותו, עמדו ראשונים בצומת, בנתיב השמאלי. לא ראה או התעניין ברמזורים, לא היה לו שדה ראייה לפני. לא זוכר בוודאות מוחלטת את שני האופנועים. לא ראה את האופנוע או את הרכב הפוגע לפני התאונה. עומת גם הוא עם גרסת העד א.ל. והשיב: "לא הגיוני, אבל אני לא יודע לומר בוודאות מוחלטת כי לא ראיתי ממקום מושבי, כמו שתיארתי קודם".

יוצא, שאף לא אחד מארבעת נוסעי הרכב, מסר בבטחון כי המנוח החל בנסיעה באור ירוק. בעוד שני העדים שישבו במושב האחורי, כלל לא ראו את הרמזורים ולא זוכרים את קטנועו של המנוח לפני התאונה, א.ד. לא ידע לומר בוודאות מה היה מופע האור ברמזור עת החל המנוח בנסיעה, בעוד ר.ל. מסר כי המנוח החל בנסיעה בכתום. טענת העדים כי עמדו בנתיב השמאלי ביותר, ראשונים לפני קו העצירה, אינה מתיישבת עם גרסת א.ל. - הן מיום התאונה והן בחקירתו הנוספת.

ח. **מ.פ. (נחקר בתאריך 28.7.15, לאחר ששמו הוזכר לאחרונה, בהודעתו הנוספת של א.ל.)**: על פי עדותו, נסע אותה עת ברחוב קק"ל ממזרח למערב. לא ראה את התאונה, או את ההתרחשות שקדמה לה, ולא זוכר את צבע הרמזור בכיוון נסיעתו. סייע בפעולות ההחייאה שבוצעו במנוח.

ט. **א.מ. (נחקר בתאריך 28.7.15, לאחר שפרטיו הופיעו במוקד 100)**: על פי עדותו, נהג אותה עת ברחוב קק"ל ממערב למזרח (כיוון נסיעת החשודה), ובצומת - היה במצב של עצירה ברמזור, ראשון לפני קו העצירה, בנתיב הימני. מניח שעמד במקום "שניות ארוכות". לא זוכר איזה אור דלק ברמזור בעת התאונה; לא הבחין ברכבה של החשודה לפני התאונה; לא הבחין בקטנועים; לא יודע מהיכן הגיעו; לא זוכר שהבחין בהתנגשות; זוכר כי רק לאחר ששמע קול חבטה עמום, הפנה את מבטו לצומת והבחין ברכב החשודה, לראשונה, לאחר התאונה, כשהוא במצב של עצירה מוחלטת. נשאל: "בכיוון נסיעתך יש ירוק 12 שניות, יכול להיות שבכיוון נסיעתך היה אדום, התחלף לירוק ואתה לא שמת לב ונשארת בעצירה?". השיב: "יכול להיות שהייתי עסוק במשהו בתוך הרכב, כנראה שהייתי בעצירה כי אחרת הייתי רואה את הפגיעה של הרכב באופנוע. את מופע הרמזור שלי אני לא זוכר".

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

דומה כי מהודעת העד לא ניתן להסיק מסקנה כלשהיא באשר לאופן בו התרחשה התאונה.

י. י.מ. (נהג ברכב בו ישב ש.א.), 7.10.15:

בפתח דבריו מציין כי צפה בכתבות שעסקו בתאונה ובגב' אלקובי.

לדבריו, נהג ברכב ג'יפ, בנתיב הימני ברחוב קק"ל לכיוון מערב. לצידו ישב ש.א. ח.ש. לא היה עימם ברכב. בעת שהיו בנסיעה לעבר הצומת, שמע בוס וראה את האופנוע באוויר. לא ראה את האופנוע או את רכבה של החשודה עובר לתאונה. לא ראה את צבע האור ברמזור בעת שהמנוח החל בנסיעה. עם זאת, זוכר "שהיו רכבים עומדים בכיוון נסיעת האופנוע עם התרחשות התאונה", ובהמשך: "נסעתי ואז שמעתי בוס ובדיוק היו רכבים בעמידה בכניסה לצומת. לא יודע אם בדיוק התחילו לנסוע או שהיו בעמידה".

יוער כי לאחר חקירתו, שלח העד תצהיר ובו ציין: "למרות שאני לא זוכר ש.ש. היה עימנו ברכב, הוא אמר לי שהיה נוכח ברכב".

יא. הודעות טקסט בין ח.ש. (נסע ברכב יחד עם ש.א. וירדן מטיס) לקצין הבוחנים, 13.10.15:

העד מתגורר כיום בגרמניה. מאחר שקצין הבוחנים לא הצליח לשוחח עימו טלפוניית, מסר העד את גרסתו באמצעות הודעות טקסט:

ח.ש.: "בכנות, אני לא משוכנע, אני חושב שנהגת שנסעה בקק"ל עברה באדום ופגעה בבן נוער על אופנוע שרצה לפנות. הוא מת במקום. לא זכור לי שראיתי את זה אבל הייתי נוכח באירוע...".

קצין הבוחנים: "ראית את הרמזורים בכיוון אחד הרכבים? על סמך מה אתה אומר שאתה חושב שנהגת עברה באדום?".

ח.ש.: "אני חושב שלנו היה אדום, כלומר למי שנסע בכיוון השני לקק"ל מזרח צריך גם להיות אדום".

קצין הבוחנים: "האם אתה זוכר שלכם היה אדום?".

ח.ש.: "הרכב עמד כשהבלאגן התחיל, לכן זה סביר אבל אני לא זוכר בוודאות".

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

יב. ניתוח העדויות :

(1) גרסתו של י.ג., חברו של המנוח, שציין בשתי הודעותיו כי הוא והמנוח עמדו מקבילים סמוך לפני קו העצירה, כשהחלק הקדמי של הקטנוע – על מעבר החציה, עומדת בניגוד ליתר העדויות בתיק, המצביעות על כך שהוא והמנוח עמדו אחרי קו העצירה, על מעבר החציה ואף אחרי מעבר החציה, בסמוך למרכז הצומת. ממילא, לא ניתן להעניק לה משקל ממשי.

(2) מלבד י.ג., אין בחומר החקירה ולו עד אחד אשר ציין בבטחון כי הבחין במנוח מתחיל בנסיעה באור ירוק.

(3) אשר לעדים הנוספים. כאמור, שישה עדים שנשעו בכיוון נסיעת המנוח לא יכלו למסור גרסה וודאית באשר לאור שדלק ברמזור בכיוון נסיעת המנוח, עם תחילת הנסיעה. עד נוסף (ר.ל.) ציין כי האור היה "כתום", ועד נוסף (א.ד.) מסר כמה גרסאות בעניין זה. עדים נוספים שהיו במקום לא ראו את צבע האור ברמזור. להלן התייחסות לנקודות רלוונטיות בעדותם.

(4) חמישה עדי ראייה מסרו תיאור של מופע האור ברמזור בכיוון נסיעת המנוח :

- ש.א. - בחקירתו בזירת התאונה ציין מחד, כי כשהמנוח החל בנסיעה "זה היה בין הצהוב לירוק", ומאידך ציין כי את ה"בום" שמע לאחר שהרמזור "התחיל להתחלק(ף) לירוק". בחקירתו הנוספת מיום 7.10.15, הסביר שלא ראה את התאונה, ולא ראה את הצבע ברמזור בעת שהמנוח החל בנסיעה, אלא הסיק שמדובר ב"בין צהוב לירוק". עד זה ישב במושב האחורי ברכב, הודה שלא היה ער למתרחש בצומת, וספק אם די במבט שלו לעבר הצומת, לאחר התאונה, כדי להסיק לגבי צבע האור ברמזור עת החל המנוח בנסיעה.

- א.ל. - בחקירתו בזירת התאונה ציין כי "הרמזור בכיוון שלנו התחלף לאדום צהוב והקטנועים החלו בנסיעה שמאלה... משער שהיה אדום-צהוב". בחקירתו הנוספת מיום 27.7.15, ציין שאינו יודע לומר בוודאות באיזה אור ברמזור החלו הקטנועים בנסיעה.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

• **ר.ל.** (נחקר לאחרונה) - הבחין במנוח וחברו מתחילים בנסיעה יחדיו, כשהאור ברמזור התחלף לכתום; בשונה מעדותו, מעדויות חברו של המנוח י.ג. וא.ל. עולה כי המנוח החל בנסיעה לפני חברו; טענתו כי עמד ראשון בצומת, בנתיב שמאלי ביותר, אינה עולה בקנה אחד עם גרסתו של א.ל., הן מיום התאונה והן בחקירתו הנוספת.

• **א.ד.** (נחקר לאחרונה) - מסר מספר גרסאות לגבי צבע האור ברמזור, הגם שציין כי לא היה "אדום", גם הוא עמד על דעתו לפיה הוא עמד ראשון בצומת, נתיב שמאלי ביותר, ולא העד א.ל..

• **ח.ש.** (הודעות אס.אמ.אס ששלח לאחרונה) - זוכר כי בעת התאונה, היו בעמידה ולכן חושב שהאור בכיוון נסיעתו ונסיעתו המנוח היה אדום. להבנתו, גם לחשודה דלק אותו הזמן, האור האדום.

נמצא, שרוב העדים לא יכלו למסור גרסה באשר לאור שדלק בעת שהמנוח החל בנסיעה, וחלקם מסרו גרסאות שונות בקשר לכך. הגם שכדף קיים מכנה משותף אחד לעדויות אלה כולן, שהינו רלוונטי ביותר – איש מהם לא העיד שהמנוח החל לחצות בירוק למעט א.ד. שהעלה זאת כאפשרות.

5) שלושה עדי ראיה שהיו בכיוון נסיעת המנוח מסרו כי היו במצב של עמידה לא רק בעת שהמנוח החל בנסיעה, אלא גם בעת התאונה:

- **א.ל.** (הודעתו בזירה) - בזמן ההתנגשות הייתי בעצירה מוחלטת.
- **ש.א.** (בחקירתו מיום 7/10/15) - אנחנו עמדנו ואז האופנועים החלו בנסיעה ואז שמעתי בום חזק.
- **ח.ש.** - הרכב עמד כשהבלאגן התחיל.

עדויות אלה תומכות בטענה כי המנוח החל לנסוע לפני שהרמזור הפך ירוק.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

6) משחזור תאונת הדרכים שערך קצין הבוחנים (יפורט להלן), עולה כי מרגע שהמנוח החל בנסיעה ועד לרגע ההתנגשות חלפו 1.82 שניות. ממצא זה נקבע לאחר שהבוחן הניח הנחות מסוימות- אך שינוי בהנחות יכול להפחית או להאריך את פרק הזמן האמור. מכל מקום לא ניתן לשלול את האפשרות כי אותם עדים אשר ציינו בהודעותיהם כי המנוח החל בנסיעה כשהאור ברמזור בכיוון נסיעתו היה "אדום - צהוב"/"כתום" / "צהוב" הביטו ברמזור והבחינו באור הדולק בו, ברגע ההתנגשות בלבד, ועל כן - לא מן הנמנע כי 1.82 שניות עובר לכך, בעת שהמנוח החל בנסיעה, האור שדלק ברמזור, בכיוון נסיעתו, היה אדום.

7) נוכח האמור לעיל, לא ניתן להתבסס על גרסאות העדים שפורטו לעיל לצורך גיבוש ממצא ראייתי ברור וחד משמעי בשאלה מה היה האור שדלק ברמזור בכיוון נסיעת המנוח בעת שהחל בנסיעתו. מעדויות רוב העדים עולה כי לא ראו, או שאינם יכולים למסור גרסה ברורה וודאית בהתייחס לנקודה רלוונטית זו. עדויות נוספות כוללות גרסאות שונות בנוגע לצבע האור ברמזור בכיוון נסיעת המנוח.

במצב דברים זה, לא ניתן לקבוע בבטחון הנדרש בפלילים כי המנוח חצה את הצומת באור ירוק, או אפילו באור אדום - צהוב, וממילא לא ניתן לקבוע בבירור שהחשודה חצתה את הצומת באור אדום. כאמור, לא מן הנמנע כי אותם עדים הביטו על האור ברמזור עם התרחשות התאונה ולא קודם לכן, בעת שהמנוח החל בנסיעה. מה גם, ששלושה עדים שעמדו לצד הקטנוע ברכביהם מוסרים כי בעת התאונה היו במצב של עמידה, נתון אשר מחליש אף יותר את האפשרות לפיה המנוח יצא לדרכו בעת שהרמזור בכיוון נסיעתו התחלף לאדום - צהוב, ויכול לתמוך באפשרות לפיה המנוח החל לנסוע כשאור אדום דולק בכיוון נסיעתו.

בנוסף, עובר לחקירתם נחשפו חלק מהעדים לתחקירה של איילה חסון, כשחלקם אף שוחח עימה או עם גורם שעבד עימה קודם למתן עדותם במשטרה. יש בכך כדי לפגוע בהודעותיהם, באופן שמעורר חשש שמא לא ניתן יהיה להסתמך עליהן במסגרת הליך פלילי.

2. המיקום בצומת ממנו החל המנוח לנסוע עובר לתאונה:

1) י.ג., חברו של המנוח הנו העד היחיד שטוען בבירור (בחקירתו בזירת התאונה ובחקירתו הנוספת מיום 14.10.15) כי המנוח והוא חצו יחדיו את הצומת באור ירוק(א.ד נתן גרסה לא ודאית בעניין זה) וכן העד היחיד שטוען כי עמד עם המנוח "מאחורי קו העצירה... היינו מקבילים, כאשר החלק הקדמי שלנו על מעבר החציה".

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

בחקירתו הנוספת ציין: "לפני קו העצירה ולא מעבר לו" (העד סימן על גבי תרשים את מיקום המנוח – בנתיב השמאלי ביותר, לפני קו העצירה ואף לא בצמוד אליו, ואת מיקומו – במרכזו של הנתיב השני משמאל, לפני קו העצירה).

כל שאר העדים ממקמים את המנוח וחברו מעבר לקו העצירה, על מעבר החציה, בסוף מעבר החציה ואף מעבר לו, סמוך למרכז הצומת:

• **ש.א.** (נחקר בזירה, נסע בכיוון נסיעת המנוח): "שניהם עמדו לאחר קו העצירה וקו הצומת... הוא התחיל כמעט מאמצע הצומת". בהודעה נוספת מתאריך 7.10.15: "שהאופנועים התחילו בנסיעה מאמצע הצומת... האופנוע של המנוח עמד ממש צמוד לאי התנועה מצד שמאל... ראיתי את האופנועים עומדים על סף הצומת וזה צרם לי שהאופנועים עומדים כל כך צמוד למרכז הצומת וראיתי שני ילדים עם דאוויץ".

• **א.ל.** (נחקר בזירה, נסע בכיוון נסיעת המנוח): "שני הקטנועים שעומדים לפני באותו כיוון בערך 3 מטרים", וציין כי חלקו האחורי "היה בסוף מעבר החציה, בחלק הרחוק ממני". העד אף הצביע בזירה על מיקום הקטנוע - לאחר מעבר החציה וסמוך מאוד לאי התאונה (תצלום בתיק).

• **ת.ב.** (עמדה בצומת ברחוב חיים לבנון): מתארת כי הבחינה במספר מכוניות ולפניהן בשני רוכבי קטנוע.

• **ר.ל.** (נחקר לאחרונה, נסע בכיוון נסיעת המנוח): "שני האופנועים (המנוח וחברו) היו, או על מעבר החציה או מעט מעבר לו, באותו נתיב".

• **א.ד.** (נחקר לאחרונה, נסע בכיוון נסיעת המנוח): היה ראשון ברמזור, וכמעט בטוח שהיה יחיד שעצר בקו העצירה. שני אופנועים עמדו לפניו.

כיון שעל פי כל העדויות הנוספות, החבר והמנוח התקדמו מעבר לקו העצירה ואולי גם מעבר למעבר החציה, וכיון שהחבר הינו העד היחיד שהעיד שהמנוח עמד מאחורי קו העצירה וחצה את הצומת באור ירוק, יש להטיל ספק באשר ליכולת לקבוע ממצאים בהסתמך על עד זה.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

2) במצב דברים זה, הרי שגם אם המנוח החל בנסיעה באור אדום-צהוב, (ולא באדום), הוא החל אותה מאחורי קו העצירה, ממעבר החציה או אחריו, בצמוד לאי התנועה, קרוב למרכז הצומת ולמקום איזור ה"אימפקט" המשוער בנתיב נסיעת החשודה, המקום בו אירעה התאונה, דבר המקצר את משך הזמן שחלף מהרגע בו נכנסה החשודה לצומת עד לרגע התאונה ומגדיל את הסיכון להתרחשות תאונה בצומת.

3) תחילת נסיעת המנוח מהמקום האמור קרי, אחרי קו העצירה שלפניו היה עליו לעמוד, כשיתכן שהוא כבר קרוב למרכז הצומת, וכשהאור ברמזור הינו אדום-צהוב, שקולה למצב בו נהג אשר מתחיל נסיעתו ממקום העצירה הנדרש עפ"י החוק, קרי לפני קו העצירה, עושה זאת באור אדום.

3. שחזור תאונת הדרכים על ידי קצין הבוחנים (יום 30.9.15):

במסגרת השלמות החקירה שבוצעו בתיק בשלב הנוכחי, התבקש קצין הבוחנים לערוך שיחזור של התאונה, על מנת לנסות לברר איזה אור דלק ברמזור בעת שהחשודה חצתה את קו העצירה, ובאיזה שלב, בהתייחס להתחלפות האור ברמזור, חצתה החשודה את הקו. השיחזור נערך, בין היתר, על סמך עדויות לפיהן המנוח החל את נסיעתו כאשר ברמזור כבר דלק אור אדום-צהוב, ועל פי תוכנית הרמזורים לפיה, בעת שלמנוח, דלק אור אדום-צהוב, לחשודה דלק אור אדום במשך שתי שניות. על פי נתונים אלה נמצא בשיחזור כי החשודה חצתה את קו העצירה שתי שניות לאחר שהאור ברמזור בכיוון נסיעתה התחלף לאדום.

ממצאי ותוצאות השחזור:

1) אי התנועה על רח' קק"ל, מכיוון נסיעת החשודה ומכיוון נסיעת המנוח, אינם מקבילים. למעשה, אי התנועה מכיוון נסיעת המנוח נמצא סמוך מאוד לנתיב נסיעתה של החשודה (ראה תרשים הצומת והצילומים).

לפיכך, המרחק בין המקום בו עמד המנוח בצומת וממנו החל בנסיעה (כמפורט לעיל), לבין מקום האימפקט המשוער, הינו קצר ביותר (פחות מנתיב), ומשכך - גם הזמן שחלף מהרגע בו חצתה החשודה את הצומת לבין התאונה הינו זמן קצר ביותר.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

(2) הנחות עובדתיות שניתנו לצורך ביצוע השחזור על ידי קצין הבוחנים :

- **קביעת נקודת אימפקט:** מאחר שלא ניתן לקבוע נקודת אימפקט, הונחה קצין הבוחנים להגיע לצומת ולמדוד את המסלול הקצר ביותר שיכול היה המנוח לבצע בפניה לעבר רחוב לבנון, בהנחה שעמד לאחר קו העצירה, בצמוד לאי התנועה (הנקודה עליה הצביע העד א.ל.), ועד להתנגשות עם רכבה של החשודה, שנסעה ממערב למזרח, בנתיב השמאלי ביותר, כשהנזק הוא בפניה השמאלית של הרכב.
- התוצאה שהתקבלה לפי נתונים אלה היא כי המנוח עבר 5 מטרים בנסיעה בקו ישר שמאלה עד לנקודת האימפקט (כשבצורה קשתית עפ"י סימון הכביש - נמדדו 7 מטרים). המרחק שעברה החשודה מקו העצירה עד נקודת האימפקט המשוערת הינו 22.6 מטרים.
- בהנחה שהמנוח החל בנסיעה כשהאור ברמזור בכיוון נסיעתו היה אדום - צהוב, הרי שעל פי תוכנית הרמזורים, באותה עת בכיוון נסיעת החשודה כבר דלק האור האדום במשך 2 שניות.
- **קצב האצת האופנוע** – לא נמצא בספרות המקצועית מידע לגבי קצב האצת האופנוע. לפיכך, ביצע קצין הבוחנים ניסוי האצה לקטנוע משנת 2004, בעל אותו נפח מנוע ואותו הספק. נמדדה באמצעות מכשיר "וריקום" תוצאה של 2.41 בריבוע מ"ש (מטר בשניה). מאחר שמהראיות עולה כי הקטנוע עליו רכב המנוח היה קטנוע חדש, מדגם משופר ומהיר, ונוכח העובדה שיש הבדלי משקל בין המנוח לבין קצין הבוחנים, הוחלט כי לצורך חישוב מהירות ההאצה ייעשה שימוש בנתון של 3 בריבוע מ"ש, שהינו הערך הידוע בספרות שרלוונטי לחישוב מהירות האצת כלי רכב.

(3) נתונים לשחזור :

- המרחק שעבר המנוח עד לנקודת האימפקט הינו 5 מטרים.
- מקדם חיכוך 0.7 (נקבע על ידי הבוחן).
- מאחר שלא ניתן לחשב את מהירות נסיעתה של החשודה (כמפורט לעיל), הרי שיש להניח לטובתה, כמתחייב במשפט הפלילי, כי נהגה במהירות של 40-50 קמ"ש (כפי שציינה בהודעתה), ובממוצע - 45 קמ"ש, קרי 12.5 מטר לשניה.
- המרחק שעברה החשודה מעת חצייתה את קו העצירה בכיוון נסיעתה ועד למקום המשוער של האימפקט הינו 22.6 מטרים.

משרד המשפטים
לשכת פרקליט המדינה

4) ממצאי השחזור :

בעריכת השחזור, חישב קצין הבוחנים, בין היתר, את הזמן שעבר המנוח מרגע תחילת נסיעתו בהאצה ועד לנקודת האימפקט שנמדדה בצומת, את מיקום רכבה של החשודה בעת שהמנוח החל בנסיעה, ופער של 2 שניות בין האור האדום בכיוון נסיעת החשודה לאור האדום – צהוב בכיוון נסיעת המנוח, ועל יסוד נתונים אלה קבע כי **החשודה חצתה את קו העצירה כשהאור באדום בכיוון נסיעתה כבר דלק שתי שניות.**

סיכום הממצאים הראייתיים עד כה ובחינת אחריות החשודה לתאונה, בהנחה שניתן להוכיח שהמנוח החל בנסיעה כשהאור ברמזור בכיוון נסיעתו היה אדום – צהוב, ובהתעלם, בשלב זה, מעדות נהגת המונית:

1. לא ניתן לקבוע את מהירות נהיגת החשודה עובר לתאונה, ויש להניח לטובתה כי נסעה 40-50 קמ"ש.
2. מהטעמים שפורטו לעיל, לא ניתן להתבסס על עדות חברו של המנוח, לפיה המנוח החל לנסוע בירוק.
3. לא ניתן לקבוע במדויק האם האור שדלק ברמזור בעת שהמנוח החל בנסיעתו הינו אדום מלא או אדום-צהוב. על כל פנים, מעדויות שלושה עדים שמסרו כי בעת התאונה הם היו במצב של עמידה עולה, כי לא ניתן לשלול את האפשרות שהמנוח החל בנסיעה כאשר אור אדום דולק בכיוון נסיעתו.
4. אף אם המנוח החל לנסוע באור אדום – צהוב (ולא באדום), על פי החוק אסור היה לו לנסוע באותו שלב. רמזור אדום - צהוב (תמרור 702) קובע כך: "עצור כאמור בתמרור ב-701 (אור אדום) עד להופעת אור ירוק. אסור לעבור את קו העצירה או את מעבר החצייה או להיכנס לצומת כל עוד האור האדום והאור הצהוב דולקים יחד. היכון לנסיעה עם התחלף האור".
5. שיחזור התאונה נערך, בין היתר, על סמך עדויות לפיהן המנוח החל את נסיעתו כאשר ברמזור דלק אור אדום-צהוב, ועל פי תוכנית הרמזורים, לפיה, בעת שלמנוח דלק אור אדום-צהוב, לחשודה כבר דלק אור אדום במשך שתי שניות. על פי נתונים אלה נמצא בשיחזור כי החשודה חצתה את קו העצירה שתי שניות לאחר שהאור ברמזור בכיוון נסיעתה התחלף לאדום.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

כיוון שעדויות העדים, מטבע הדברים, אינן יכולות להיות מדויקות, שכן **העדים לא ראו בזמן נתון גם את האור ברמזור וגם את תחילת הנסיעה**, מה גם שקיימת חוסר וודאות בגרסאותיהם, יוצא השיחזור כולו אינו מבוסס על ממצאים מדויקים. במצב זה קיימות אפשרויות נוספות לחישוב הזמנים. כך למשל, אם נאמר שהעדים לא ראו שהמנוח החל את נסיעתו באדום-צהוב, אלא ראו רק זמן קצר לאחר שהחל לנסוע שהוא **נוסע באדום-צהוב**, אזי קיימת אפשרות שהמנוח החל לנסוע שנייה קודם לכן, כלומר, בעת שלחשודה דלק אור אדום למשך פחות משניה (ולא כמעט שתיים, כפי שיצא בשיחזור). אם נזיז את תחילת נסיעת המנוח חצי שנייה נוספת לאחור, יוצא שהחשודה חצתה את הצומת רק חצי שנייה לערך לאחר שהאור בכיוון נסיעתה הורה אדום. מה גם, שנתונים רלוונטיים נוספים כגון, מה גודל הקשת אותה ביצע המנוח, המרחק שעבר האופנוע מתחילת הנסיעה עד לפגיעה, רמת התאוצה של האופנוע בו נהג ומהירות החשודה, אינם ידועים בפועל. לפיכך, לא ניתן להתבסס ברמה הנדרשת בפלילים על ממצאי השחזור.

6. ויודגש על בסיס ההנחה כי המנוח החל לנסוע כשהאור ברמזור בכיוון נסיעתו הינו אדום צהוב, ועל בסיסה בלבד, נקבע בשחזור כי החשודה חצתה את קו העצירה שתי שניות לאחר שהאור בכיוון נסיעתה התחלף לאדום. אלא שכאמור, קיימות הנחות נוספות על פיהן ניתן לחשב את העיתוי בו חצתה החשודה את קו העצירה. לכן השיחזור כשלעצמו אינו מוכיח את נקודת הזמן המדויקת בה החשודה חצתה את הקו, וממילא לא ניתן יהיה להתבסס עליו במידת הודאות הנדרשת במשפט פלילי, לצורך קביעת הזמן המדויק בו החשודה חצתה את הצומת. לכל היותר - ובהתעלם מעדותה של אושרת אלקובי ומהספק בדבר צבע האור ברמזור בעת שהמנוח החל בנסיעה כפי שעולה מעדויות עדי הראיה האחרים - ניתן לקבוע שהחשודה חצתה את הצומת סמוך לאחר שהחל מופע האור האדום ברמזור בכיוון נסיעתה; זאת, בנקודת זמן שאף מיד לאחר האירוע לא ניתן היה לקבוע אותה במדויק, וודאי שהדבר אינו אפשרי כיום.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

גרסאותיה של נהגת המונית, אושרת אלקובי:

כאמור לעיל, עד כה נותח חומר הראיות בהתעלם מגרסת נהגת המונית. הראינו, כי חומר הראיות מעורר קשיים של ממש, עד כדי חוסר יכולת לבסס ממצאים לכאוריים בשאלות רלוונטיות ביותר, וזאת, אף בהתעלם מעדותה. להלן נתייחס לעדויותיה השונות של נהגת המונית, ונראה כי יש בהן כדי להוסיף לקשיים הראייתיים הקיימים ממילא.

א. חקירה ראשונה, בשעה 4:47, בזירת התאונה (נחקרה ראשונה), ע"י ניסים פרחי:

לדבריה, בעת התאונה, עמדה ברח' רקאנטי ברמזור אדום, בנתיב השני מימין, מתוך ארבעה נתיבים (לפני קו העצירה). העדה מתארת כי בנתיב השמאלי (לצידה), עמדו שני רוכבי קטנוע, אשר שוחחו ביניהם ו"שיחקו" עם הגז. לפתע, החל המנוח בנסיעה לכיוון מרכז הצומת באור אדום מלא, הסתכל הצידה "כאילו לחפש את החבר" ואז ארעה התאונה. ציינה: "אני בטוחה שהקטנוע נכנס באור אדום ולא בצהוב ולא בירוק מהבהב". בהמשך השיבה: "ראיתי גם את הרמזור של הגולף – היה אור ירוק".

ב. שיחתה של אלקובי אושרת עם רוני ביקובסקי, נציג משפחת המנוח מיום 6.7.15 סביבות השעה 21:20 (שיחה שהוקלטה ללא ידיעתה):

1) במסגרת תחקיר "יומן" הושמעה הקלטה, שבוצעה ללא ידיעתה של גבי אלקובי, שם היא נשמעה אומרת לרוני מספר פעמים, כי החשודה היא שעברה באדום, ואף הופתעה מכך שבהודעתה, שנגבתה בזירת התאונה, נרשם אחרת.

2) מצפייה בהקלטה עולה כי השיחה בין השניים החלה בסביבות השעה 21:20, וארכה כ-38 דקות.

3) מהאזנה להקלטה ומקריאת תמלילה (שניהם הועבר אלינו ע"י אביו של המנוח), עולה כי גבי אלקובי לא סיפרה כי נסעה ברחוב רקאנטי, כפי שנרשם בהודעתה, אלא נסעה ברחוב קק"ל, ממזרח למערב, כיוון נסיעת המנוח, והתכוונה לנסוע ישר (מערבה) - לכיוון שדה דב, שם ממוקמת תחנת המוניות אליה נסעה.

בשיחתה עם רוני, ניכר כי גבי אלקובי לא ידעה לומר את שם הרחוב בו נסעה ורוני הוא שציין כי מדובר ברחוב קק"ל:

עמ' 4 לתמליל (החלקים המודגשים נשמעים בהקלטה אך לא מופיעים בתמליל):

אושרת: "באתי מכיוון... עמדתי שם ב... לא זוכרת אם היא באה מלמטה או מלמעלה".

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

עמ' 5 לתמליל:

רוני: "הוא מאיפה בא? מה זה למעלה למטה?"
אושרת: "היא באה מלמטה למעלה... לא זוכרת אם הייתי לידה או שבאתי מלמעלה".
רוני: "תנסי. היא באה **מקק"ל** לאיזה כיוון?"
אושרת: "ממערב למזרח אם אני לא טועה... או שזה היה הפוך...".
רוני: "לא, אבל היא באה, היא באה מקק"ל מאיפה? **מהכיוון של הים** לא? לתל אביב".
אושרת: "ממערב למזרח".
רוני: "הוא בא... הם היו שני אופנועים".
אושרת: "הוא רצה לפנות שמאלה **אם אני לא טועה**".
רוני: "**מקק"ל**".
אושרת: "מקק"ל לאיך שקוראים לרחוב הזה? של האוניברסיטה".

עמ' 6 לתמליל

רוני: "את עמדת ממש... כשהם פנו... ואז המשכת לכיוון הים?".
אושרת: "כן, אני לקחתי לכיוון שדה התעופה, לכיוון שדה דוב".
רוני: "ואת המשכת ישר כאילו".
אושרת: "**הייתי אמורה להמשיך לשם**".

(4) עוד ניכר מהתמליל, כי לאורך כל שיחתם, דובב רוני את גבי אלקובי ולא אחת אף הכניס מילים לפיה, הגם שכבר בראשית שיחתם, שבה גבי אלקובי וציינה בפניו כי אינה זוכרת את פרטי התאונה. עובדה זו ניכרת, בין היתר, כשרוני מנסה לרענן את זיכרונה של גבי אלקובי ואומר לה "ילד על אופנוע". גבי אלקובי משיבה: "ילד על אופנוע **בצד ימין**", הגם שברור כי המנוח עמד משמאלה (עמ' 3 לתמליל); בהמשך, חזרה אמנם גבי אלקובי, מספר פעמים על כך שהחשודה היא שעברה באדום, אך בד בבד, ציינה, בלי משים, גם עובדות שלא מתיישבות עם טענה זו.

עמ' 4 (לתמליל):

אושרת: "**היא עברה באדום**, אם אני לא טועה. אם אני זוכרת טוב".

...

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

אושרת: "לא זוכרת בדיוק מה היה".

רוני: "אבל את זוכרת שהיא עברה באדום זה הקטע".

אושרת: "זה היה לפני הרבה זמן... היא עברה באדום ואני בדיוק עמדת ברמזור".

אין מחלוקת כיום כי לגבי אלקובי ולמנוח היה רמזור משותף. לכן, המשפט "היא עברה באדום", והמשכו: "אני בדיוק עמדת ברמזור", אינם מתיישבים זה עם זה. שכן אם גבי אלקובי עמדה ברמזור, הרי שהאור בו היה אדום, ומכאן שהחשודה חצתה את הצומת באור ירוק או צהוב, ולא באדום (שתי שניות חולפות בין האור האדום בכיוון נסיעת החשודה לבין אור אדום-צהוב בכיוון נסיעת גבי אלקובי והמנוח).

עמ' 5 (לתמליל):

אושרת: "היא באה מלמטה למעלה. אם אני לא טועה. שוב פעם זה היה לפני המון המון שנים אבל לא זוכרת אם הייתי לידה או שבאתי מלמעלה. את האמת אני לא זוכרת מה היה שם". (החלק המודגש לא מופיע בתמליל, אך נשמע בהקלטה).

רוני: "תנסי. היא באה מ... לאיזה כיוון?"

אושרת: "ממערב למזרח אם אני לא טועה... או שזה היה הפוך. ממזרח למערב. פשוט לא זוכרת מה היה בצומת. לא זוכרת אם הוא עף לפני".

עמ' 6 (לתמליל):

רוני: "והיא באה מהמערב והיא עברה באדום והוא היה לו ירוק לפנות שמאלה ונכנסה בו".

אושרת: "כן היה משהו שם, אני לא זוכרת בדיוק".

רוני: "אבל ראו שהיא עברה באדום".

אושרת: "כן".

רוני: "כולם ראו את זה".

אושרת: "זה לא ראו, לא זוכרת... הייתי לידו... ראו שהיא נסעה באדום".

עמ' 9 (לתמליל):

רוני: "היא נסעה באדום על מהירות של מאה".

אושרת: "היא השתוללה שם...".

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

עמ' 10 (לתמליל):

אושרת: "היא באה באדום... הוא עמד איתי בצומת, היה לו ירוק".

רוני: "לשניכם היה ירוק".

גבי אלקובי חזרה על טענתו של רוני, לפיה החשודה נסעה באדום, אולם מיד לאחר מכן ציינה את העובדה, שנראה כי זכורה לה היטב מליל התאונה (שכן, חזרה עליה בעקביות), והיא - שהמנוח עמד עימה בצומת. מאחר שלגבי אלקובי ולמנוח רמזור משותף, הרי שאם גבי אלקובי עמדה בצומת ברמזור אדום, הרי שלא יתכן כי אותה עת היה למנוח אור ירוק ברמזור.

עמ' 14 (לתמליל):

רוני: "ואז הוא פנה שמאלה והיא באה באדום ותפסה אותו באמצע הצומת".

אשרת (המשפט הראשון נשמע בבירור בהקלטה אך לא מתומלל): "ילנו היה עוד אדום,

לא היה ירוק. עמדנו אנחנו ראינו הכל..."

ובהמשך-

רוני: "אדום מלא עברה?".

אשרת: "אדום מלא".

גם המשפט "ילנו היה עוד אדום, לא היה ירוק. עמדנו... ראינו הכל" - אותו אמרה גבי אלקובי בצורה חופשית וטבעית - לא עולה בקנה אחד עם הטענה לפיה המנוח החל בנסיעה באור ירוק. גבי אלקובי מתארת סיטואציה לפיה הרמזור בכיוון נסיעתה ונסיעת המנוח היה אדום! כשכולם עדיין עמדו וראו את התאונה (וזאת בדומה לתיאור שמסרה בהודעתה שנגבתה מיד לאחר התאונה).

בהמשך מספר רוני לגבי אלקובי כי בהודעתה נרשם מפיה, כי החשודה נסעה בירוק והמנוח עבר באדום:

עמ' 15 (לתמליל):

רוני: "שהוא נסע באדום והיא נסעה בירוק. שאת אומרתי".

אשרת: "יש לכם טעות רצינית. רצינית ביותר. הוא עבר בירוק מלא".

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

רוני: "ברור לי. והיא באדום".

אושרת: היא היתה באדום מלא".

עמ' 16 (לתמליל):

רוני: "את לא מאמינה כתוב פה שהיא נסעה בירוק והוא נסע באדום. זאת העדות שלך.

אושרת: "אז שיבשו את העדות שלי שם, יש שם תרגיל".

לסיכום, מהתמליל עולה, כי במהלך שיחתה עם רוני, גבי אלקובי לא היתה ממוקדת, עקבית או קוהרנטית ואף התקשתה לזכור את פרטי התאונה. הגם שאישרה את דבריו של רוני, כי החשודה היא שחצתה את הצומת באדום, בעוד המנוח החל בנסיעה באור ירוק, הרי שבמקביל, סתרה זאת, עת ציינה כי בעת התאונה הרמזור בכיוון נסיעתה ומשכך, גם בכיוון נסיעת המנוח, היה אדום. לא מן הנמנע, כי כפי שהסבירה בהודעתה שנגבתה זמן מה לאחר מכן - היתה מבולבלת ועייפה ולכן טעתה.

ג. שיחת טלפון והודעות טקסט בין אושרת אלקובי לרוני לאחר שיחתם:

(1) בשעה 22:07, זמן מה לאחר שרוני עוזב את המקום, מתקשרת גבי אלקובי לטלפון הנייד של רוני ומשוחחת עימו במשך 241 שניות (וזאת על פי פלטי הטלפון הסלולרי של גבי אלקובי).

(2) בשעה 23:44, שולח רוני לגבי אלקובי הודעת טקסט: "כולם פה בהלם ולא מבינים את הקטע בקשר לעדות שלך והסתירה בין מה שאת אומרת לבין מה שיש בעדות שלך בתיק. נראה שהיה ביטול רציני שם...".

(3) בשעה 1:33 לפנות בוקר עונה לו גבי אלקובי: "לאט לאט זה שוב חוזר אלי אני כמעט בטוחה, למיטב זכרוני שהבחור גלש עם האופנוע לצומת תוך כדי שהוא מסתובב לחבר שלו ומדבר איתו ולו היה בוודאות אדום ברמזור!"
רוני: "לא הבנתי למי היה אדום?"

אושרת: "היה אדום לאופנוע הוא גלש לתוך הצומת טרם התחלף הרמזור תוך כדי שהוא נוטה את גופו לאחור". "החבר שלו היה באופנוע השני והם דיברו ביניהם".
רוני: "אז מה שאת אומרת שהיא היתה בירוק והוא נכנס לצומת באדום?"
אושרת: "כן".

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

רוני: "את יכולה לדבר שניה כי אני מבולבל עכשיו לגמרי. זה לא מה שאמרת לי כשהייתי אצלך. מוזר מאוד מה שקורה".
אושרת: "זה בערך מה שאני זוכרת שוב עבר מלא זמן ועד עכשיו חוזרים לי תמונות של האירוע נדבר מחר לילה טוב".

(4) מעיון בפלט השיחות של גב' אלקובי עולה כי בין הודעת הטקסט ששלח לה רוני בשעה 23:44, לבין הודעת הטקסט ששלחה לו גב' אלקובי בשעה 1:33, בה חזרה באופן מלא לגרסתה המקורית, לא יצאו שיחות או הודעות טקסט מהטלפון הנייד של גב' אלקובי. ישנן שתי שיחות טלפון נכנסות, שבוצעו בפרק הזמן הזה, אך בדיקה שערך קצין התקשורת של ענף תנועה, שללה האפשרות שמדובר בשיחות לגורמים מעורבים.

(5) זאת ועוד, ירון וינרב, קצין הבוחנים, ערך אף בדיקה של פלט השיחות, וציין בזכרון דברים, כי לא נמצא קשר טלפוני בלילה זה בין גב' אלקובי לבין משפחת החשודה ו/או עו"ד שמעון מזרחי, וזאת "על פי פלטי השיחות והפלאפונים הידועים לנו". עוד ציין כי לאחר המפגש עם רוני, התקשרה גב' אלקובי למנוי מספר 053-7577030, השייך לשמחה אלקובי (אחותה), כשמהפלט עולה כי גב' אלקובי נוהגת לשוחח עם מנוי זה פעמים רבות.

בהקשר זה שוב יצויין, כי על פי בדיקה של קצין התקשורת בענף תנועה וקצין הבוחנים של מחוז תל אביב, לא בוצעו בפרק הזמן הנ"ל שיחות טלפון שיש בהן כדי לעורר חשד כי הנ"ל תודרכה, או הונחתה לשנות את גרסתה. היינו, לא בוצעו על ידה שיחות עם בני משפחתה של החשודה, או עם עורך דינה של החשודה. ממילא נראה, כי תוכן האס.אם.אסים משקף היזכרות באירועי ליל התאונה.

ד. ביקורם של איילה חסון, יפעת גליק ורוני, בפיצוציה של אושרת אלקובי, למחרת היום 7.7.15 (מתועד במצלמות האבטחה של הפיצוציה של גב' אלקובי):

(1) מצפייה בסרטוני מצלמות האבטחה, נראים איילה חסון וצוותה מגיעים לגב' אלקובי ונכנסים לפיצוציה, כנראה ללא הודעה מוקדמת וללא הכנה מראש (אושרת ציינה כי הופתעה מהביקור) ומטיחים בה שאלות - מדוע וכיצד שינתה את גרסתה, זמן קצר לאחר תום שיחתה עם רוני; עם מי דיברה שגרם לה לשנות את גרסתה; וכיוצא בזה. גב' אלקובי מנסה, ללא הועיל, להסביר את טעותה: אושרת: "הייתי בצומת... ואז הסתכל לחבר שלו".

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

איילה חסון/יפעת גליק: "אתמול אמרת שהיא נסעה באדום ופתאום שינית את הגרסה שלך".

אושרת נשמעת מדברת אך לא ניתן להבין את דבריה.

איילה חסון/יפעת גליק: "אז איך את אמרת דבר אחד...".

אושרת: "תקשיבי, 10 שנים. לקח לי זמן לשחזר את זה, בכל זאת עבר הרבה זמן".

רוני: "ישבנו שעה וחצי ראיתי בך את הכנות והיושרה והרצון והמוסריות... אלף פעם חזרת ואמרת שאת בהלם. ואח"כ פרטת את העדות שלך ל 1 ל 1".

אושרת: "אני עדיין בנאדם כנה... זה חזר לי אחורה".

רוני: "יש לך את העדות שלך?"

אושרת: "לא".

...

אושרת: "אתה מדבר על אתמול בלילה? בבקשה הנה הטלפון שלי... שיחות אחרונות" (מציגה ליפעת גליק אשר מסתכלת בטלפון ליד גבי אלקובי ובהמשך נוטלת אותו לידיה ונראית מעבירה את אצבעה על גבי המסך).

רוני: "למה, דיברת עם מישהו?"

איילה חסון/יפעת גליק: "זה לא משנה, אפשר לדבר מטלפון אחר".

רוני: "עם פרחי דיברת אתמול?"

אושרת: "מי זה פרחי?"

רוני: "את לא מכירה פרחי?"

אושרת: "לא".

איילה/יפעת: "מי שחקר אותך?"

אושרת: "זהו אני חושבת שסיימתי את השיחה שלי, באמת... אני לא מכירה אף אחד... הגשתי את העדות שלי במשטרה: מה שהיה, איך שהיה - במשטרה".
איילה חסון: "נהרג נער".

אושרת: "נהרג נער אבל אני נתתי את העדות שלי, מה שהיה בצומת, את לא יכולה לבוא עכשיו אחרי 10 שנים ולנסות שאני אזכור לך בדיוק לפרטי פרטים מה היה שם... את יודעת כמה פעמים ראיתי תאונות בכביש? בכביש 1 גם כן נהרג בנאדם... אז אמרתי, נכון, התעוררתי משינה".

איילה חסון: "אחרי שעתיים שדיברת איתו פה... אבל אח"כ פתאום ב 02:00 בלילה סימסת אליו ואמרת עדות אחרת, כאילו דיברת עם מישהו".

אושרת: "לא דיברתי עם אף אחד".

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

(2) לאחר שאיילה חסון וצוותה יצאו מהפיצוציה, לא עבר זמן רב, ובעוד איילה חסון והצוות ממתניים בחוץ, נכנס רוני בחזרה לפיצוציה, ניגש לדלפק- שם ישבה גב' אלקובי, אחז בידה, והפציר בה, לחץ עליה, ביקש ואף התחנן, שתשוב לגרסתה מאמש, אולם גב' אלקובי סירבה, תוך ששוב הסבירה כי בעת שיחתם אמש לא זכרה היטב את התאונה, ולאחר מכן, באותו הלילה, לא נרדמה, שחזרה את פרטי התאונה, וכשהבינה שטעתה - שלחה לו הודעת אס.אמ.אס בה שבה על גרסתה המקורית מיום התאונה :

רוני: "לא מחפשים אותך, את אחת מתוך 10...".

אושרת: "**לא זכרתי מה היה שם**. אין לי מה להוסיף...".

רוני: "זה לא פייר מה שאת עושה. רוצים את חקר האמת... את לא הנהגת, את לא עשית לאף אחד שום דבר".

אושרת: "מה שהיה נתתי עדות. **הבנאדם לחץ על הגז, נכנס לתוך הצומת**. מעבר לזה אין לי מה להוסיף".

רוני: "איך אמרת לי אתמול את כל הדברים האלה ואח"כ פתאום חזרת על העדות שלך מילה במילה... כולה עדת ראייה".

אושרת: "**באתי לספר לך את הסיפור לפי מיטב זכרוני, אני רק התעוררתי משינה**, מה אתה בא לשפוט בנאדם על זה שהוא התעורר משינה".

רוני: "30 פעם- לא באדום, אדום 100%, אדום בטוח, אדום היא נסעה, אני ראיתי...".

אושרת: "מבקשת שתפנה את העסק".

רוני: "תראי איך זה נראה. זה נראה עוד יותר גרוע... לקחו נשמה של ילד בן 16".

אושרת: "**אני בסה"כ נתתי עדות... אני לא זכרתי, אמרתי למיטב זכרוני... אתה אמרת שתביא לי את העדות**".

רוני: "ישבת איתי שעה וחצי... עשית לי תרשים אמרת היא עברה באדום- בטוח".

אושרת: "**ישבתי חשבתני... אתה הלכת, התמונות התחילו... אני הלכתי ושחזרתי שלב שלב אני לא ישנתי כל הלילה אתמול. שלב שלב, ועובדה שחזרתי ואמרתי לך הבנאדם שיחק עם האופנוע, זה הכל פשוט. הוא נכנס לצומת**".

רוני: "וכל זה לא עלה לך בשיחה?"

אושרת: "לא עלה לי... ראיתי הרבה דברים בכביש... לא זכרתי את התאונה... מה שאמרתי במשטרה העדות שלי זה 1 על 1... לא זכרתי, זה היה לפני הרבה זמן, התעוררתי משינה".

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

רוני ממשיך להפציר, אומר לגב' אלקובי: "לא לעניין", "כולה עדה", "זה לא פייר מה שאת עושה", רומז שאולי היא "מושלת", "שומרת את עצמה מפני משהו", אך גב' אלקובי נחרצת ואומרת: "היא לא עברה באדום. היא עברה בירוק מהבהב".

ה. הודעה נוספת שנגבתה מאושרת אלקובי וכן הצבעה שנערכה עימה בזירת התאונה (16.7.15):

1) מהודעתה הנוספת ומההצבעה שבוצעה עימה לאחר מכן בזירת התאונה עולה, כי גב' אלקובי נסעה למעשה ברחוב קק"ל ממזרח למערב, כיוון נסיעת המנוח, ובהגיעה לצומת עם רח' רקאנטי, עצרה באור אדום, סמוך לקו העצירה, נתיב שני מימין. שני רוכבי הקטנוע (המנוח וחברו) עצרו לידה, בנתיב השמאלי ביותר, אחרי קו העצירה ואף אחרי מעבר החציה.

2) בחקירתה זו, שבה גב' אלקובי וציינה, מספר פעמים, כי המנוח הוא זה שנכנס לצומת באור אדום. גב' אלקובי אף הוסיפה וציינה, כי מיד לאחר שהמנוח החל בנסיעה, החלה אף היא בנסיעה, באופן אינסטינקטיבי, אך משהרימה את מבטה והבחינה כי האור ברמזור עדיין אדום, בלמה מיד, לאחר מעבר החציה, ואז ארעה התאונה.

3) במסגרת ההצבעה שבוצעה עימה, הצביעה גב' אלקובי על נתיב נסיעתה, ועל המקום בו עצרה את מוניתה, ואף הדגימה כיצד הביטה למעלה לעבר הרמזור בכיוון נסיעת החשודה, והבחינה באור הירוק או ירוק מהבהב, ברמזור אשר בכיוון נסיעת החשודה (מאחר שהתאונה ארעה בשעת לילה, ניתן להבחין בצבע האור ברמזור, גם כשנמצאים מתחתיו).

4) גב' אלקובי הסבירה את הבלבול בשמות הרחובות ובכיוונים בכך שבעת שמסרה הודעתה בזירת התאונה, עשתה זאת בעודה יושבת בניידת משטרה, שעמדה ברחוב קק"ל ממערב למזרח, לפני הצומת, וכן בעובדה כי במשך שנים התגוררה בעיר אילת ולא הכירה היטב את רחובות תל אביב. יוער, כי גם בעת ההצבעה, כשהניידת נסעה ברחוב קק"ל ממזרח למערב, התבלבלה גב' אלקובי בכיוונים (מזרח – מערב), אך הצביעה קדימה, לכיוון מערב, והסבירה שנסעה לכיוון הים, דהיינו- מערבה.

משרד המושפטים לשכת פרקליט המדינה

5) עוד נוסף, כי כבר בשיחתה עם רוני (שהוקלטה ללא ידיעתה), זכרה גב' אלקובי שנסעה ישר, לכיוון תחנת המוניות בשדה דוב. נתון זה נראה ככזה שאפשר לסמוך עליו, שכן אין הוא מושפע מטעויות של כיוונים או של שמות רחובות. זאת ועוד, גברת אלקובי חזרה וציינה לאורך כל גרסאותיה, כי המנוח וחברו עמדו משמאלה. ואם כך, עניין זה אכן מחזק את טענת העדה, שאכן היא נסעה בכיוון נסיעת המנוח, על רחוב קק"ל, ממזרח למערב, ולא ברחוב רקאנטי. עוד יצויין בעניין זה, כי בהודעות האס.אמ.אס ששלחה לרוני, ציינה פרט מוכמן, לפיו הבחינה במנוח משוחח עם חברו טרם החל בנסיעה, גרסה שעולה בקנה אחד הן עם גרסתה מיום התאונה, והן עם גרסתם של א.ד. – נהג רכב שנסע בכיוון נסיעת המנוח, ו.ל. – אשר ישב לצידו של א.ד., שציינו בעדותם כי שני אופנועים עמדו מלפנים, ודיברו ביניהם.

זאת ועוד, גם י.ג. (חברו של המנוח), ציין בהודעתו השניה מיום 14.10.15, כי בעת שהוא והמנוח עצרו ברמזור אדום, הם שוחחו ביניהם "על לאן ממשיכים את הערב".

6) באשר להקלטת השיחה בינה לבין רוני, הסבירה גב' אלקובי, כי אותו הערב הוזעקה לפיצוציה על ידי העובד שלה, שהעיר אותה משנתה לצורך כך, ולאחר שנטלה כדור חזק (פרקוסט) כיוון שסבלה מכאבים עזים עקב אבנים בכליות.

ב"עלון לצרכן" של התרופה נרשם כי התרופה מיועדת להקלה על כאבים בינוניים או חריפים, והשימוש בה עלול לפגום בערנות ועל כן מחייב זהירות בנהיגה ברכב, בהפעלת מכונות מסוכנות ובכל פעילות המחייבת ערנות; שימוש בתרופה עלול לגרום לנזק בכבד, בין היתר אם שותים משקאות אלכוהוליים בתקופת הטיפול.

לדבריה, אותו רוני שתה עימה בירה, לחץ עליה מאד, בלבד אותה, והכניס מילים לפיה. לדבריה, משהתעשתה כעבור שעות בודדות והבינה כי התבלבלה, כתבה לרוני הודעת טקסט לפיה המנוח הוא שעבר באור אדום (כמפורט לעיל).

7) עוד ציינה גב' אלקובי בהודעתה, כי למחרת בלילה התייצבו אצלה בפיצוציה איילה חסון, יפעת גליק ורוני, הטיחו בה האשמות שקריות לפיהן היא תודרכה על ידי המשטרה, רצחה ילד וכי היא קשורה למשפחה העשירה (משפחת החשודה), הגם שכלל אינה מכירה את משפחת החשודה.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

עוד סיפרה, כי דרשה מהם לעזוב את המקום, אך הם לא עשו זאת ואיילה חסון אף ניגשה לנהגי מוניות ששהו במקום, סיפרה להם כי נהגת המונית משתמשת בסמים ומעורבת בפלילים, ושאלה אותם האם נהגת המונית קשורה לקציני משטרה ו/או לעולם התחתון. בהמשך, כשלא שמה לב, חיטטה לה יפעת גליק בפלאפון ללא רשותה.

1. גרסת החשודה בכל הנוגע לגבי' אלקובי (הודעה שנגבתה ביום 14.10.15, במסגרת חידוש החקירה):

1) במהלך חקירתה ציינה החשודה, כי מיד לאחר התאונה, יצאה מרכבה וראתה את המנוח מוטל על הכביש. היא התקשרה להוריה וביקשה שיבואו לצומת. בינתיים, הגיעו אנשים רבים לצומת, כולל אביו של המנוח אשר צעק עליה "שאני רוצחת ושרצחתי את הבן שלי".

2) בשלב זה, החשודה התעלפה על אי התנועה בצומת, וכשהתעוררה הבחינה במישהי אשר מגוננת עליה מפני אלה שצעקו עליה. לדברי החשודה, הוריה סיפרו לה כי מדובר בנהגת המונית (אושרת אלקובי), אשר אמרה להם, לאחר שהגיעו למקום, "שזה לא פייר שהם צועקים עלי, שזו לא אשמתי ושהיא ראתה שהוא עבר באדום". הוריה שאלו את גבי' אלקובי אם תהיה מוכנה לומר זאת לשוטרים, וזו השיבה בחיוב ומסרה לידם את כרטיס הביקור שלה. החשודה לא ידעה לומר אם גבי' אלקובי אכן דיברה עם שוטר בצומת. לאחר מכן פינה אותה אמבולנס לביה"ח איכילוב, כשאמה לצידה.

3) את אותו כרטיס הביקור מסרה החשודה לבוחן, אשר גבה ממנה הודעה בבית החולים, ובהמשך הכרטיס הוחזר לה. לדבריה, כרטיס הביקור נשמר ונמסר לעורך דינה (למחרת היום, נחקרה אמה של החשודה ומסרה לקצין הבוחנים את כרטיס הביקור).

4) מלבד פגישתה עם נהגת המונית בזירת התאונה – מעולם לא פגשה בה, ומעולם לא יצרה איתה קשר. שללה בתוקף כי מי מבני משפחתה שילם לגבי' אלקובי, וציינה: "זה לא מסתדר. ההורים שלי הגיעו הרבה אחרי שהיא הגנה עלי בעקבות זה שצעקו עלי... מה שעשתה זה אזרחות טובה ועושים לה גם לינץ'".

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

ז. גרסת אמה של החשודה בכל הנוגע לגב' אלקובי (הודעה שנגבתה ביום 15.10.15):

- 1) לדברי אמה של החשודה, כשהגיעה עם בעלה לצומת, הבחינה בחשודה יושבת מחוץ לרכב, על אי התנועה, כשלידה עמדה בחורה, שהציגה את עצמה "ואמרה שהיא נהגת מונית ושהיא הגיעה לטפל בחשודה ולעזור לה כי ראתה שהחשודה התעלפה והגיעו משפחה וחברים של הילד שנפגע והאבא צעק על החשודה 'את רצחת את הבן שלי והחשודה התעלפה'".
- 2) אמה של החשודה הוסיפה ומסרה כי "נהגת המונית אמרה לי שזה לא הוגן מה שעשו לחשודה והיא לא אשמה, והיא ראתה את התאונה והיא אמרה שהיו שם 2 אופנועים שעמדו באדום ופתאום אחד מהם זינק לצומת והיא לא הבינה למה נכנס כי לא היה להם ירוק ואחרים המשיכו לעמוד".
- 3) הוריה של החשודה ביקשו מגב' אלקובי את פרטיה, ושאלו האם תהיה מוכנה להעיד. גב' אלקובי השיבה בחיוב ומסרה לאמה של החשודה **כרטיס ביקור**, עליו מודפס בין היתר: "אושרת אלקובי נהגת מונית, נייד 054-XXX", ובגב הכרטיס, רשום בכתב יד מספר טלפון נוסף: "052-5137796" (להלן: "**כרטיס הביקור**").
- 4) את כרטיס הביקור, אותו שמרה עד היום, מסרה אמה של החשודה, לידי החוקר בעת חקירתה והוא נרשם כמוצג.
- 5) האם שללה היכרות קודמת עם גב' אלקובי: "**לא הכרתי את נהגת המונית - לא לפני התאונה ולא אחריה**", שללה שאי פעם שוחחה עימה, מלבד השיחה בזירת התאונה, ושללה שהעבירו כספים לגב' אלקובי.

ח. ניתוח עדותה של גב' אלקובי:

- 1) ראשית, יש לזכור, כי מדובר בעדה אובייקטיבית, שעמדה בצומת, בסמוך למנוח ולחברו, שראתה את התאונה, המתינה בזירה עד לבוא המשטרה, ונחקרה ראשונה, עוד בטרם נחקרה החשודה בבית החולים.
- 2) בהודעתה מיום התאונה מסרה, כי עמדה בנתיב השני מימין, מתוך ארבעה נתיבי נסיעה, שני רוכבי הקטנועים עמדו בנתיב השמאלי ביותר, שוחחו ביניהם והמנוח החל בנסיעה באור אדום בעוד הנהגת הפוגעת נסעה בירוק.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

3) אמנם, בהודעה זו, מיקמה גב' אלקובי את עצמה בצומת ברחוב רקאנטי, אך סביר להניח כי הדבר נובע מבלבול או מאי הבנה שנוצרה בינה לבין גובה הודעתה, אשר הבין ממנה בטעות כי נסעה ברחוב רקאנטי, כשבפועל היא נסעה על רחוב קק"ל, בדרכה מערבה, לתחנת המוניות בשדה דוב. לאורך כל גרסאותיה, חזרה גב' אלקובי וציינה, כי המנוח וחברו עמדו משמאלה ואין חולק כי המנוח וחברו נסעו על רחוב קק"ל ממזרח למערב.

העובדה כי תיארה בצורה כה ברורה את התנהלות המנוח וחברו, שעמדו בסמוך אליה ובאותו כיוון נסיעה מתישבת היטב עם הטענה כי נסעה כמותם ברחוב קק"ל. כזכור, העדה חזרה וטענה בעדויותיה בצורה ברורה כי ראתה שהאור ברמזור, כיוון נסיעתה ונסיעת המנוח, היה אדום.

כל אלו מחזקים את טענתה של גב' אלקובי, שאכן נסעה בכיוון נסיעת המנוח, על רחוב קק"ל, ממזרח למערב, ולא ברחוב רקאנטי, כפי שהובן ו/או נרשם ו/או נמסר בשוגג.

4) בעניין זה יוער, כי גם הטענה שנשמעה, לפיה גברת אלקובי לא היתה עדה לתאונה, ונשלחה לצומת לאחריה, תוך שהונחתה מה לומר על ידי מי ממשפחת החשודה, אין לה בסיס, נוכח העובדה שגב' אלקובי ציינה בעדותה שנגבתה מיד לאחר התאונה פרט מוכמן, לפיו **המנוח וחברו שוחחו זה עם זה בעת שעמדו זה לצד זה ברמזור, ומיד לאחר מכן, המנוח החל בנסיעה אל תוך הצומת.** פרט מוכמן זה נמסר על ידי עדים אחרים שנכחו במקום ואת הפרט הזה זכרה גב' אלקובי גם כיום, כ- 10 שנים לאחר מכן. למותר לציין כי הן החשודה והן אמה, מכחישות בתוקף טענה זו, כאילו הן שלחו למקום את גב' אלקובי – ואין שמץ ראייה להוכחת טענה זו.

5) בנוגע לטענות באשר לאי אמינותה של גב' אלקובי, נוכח דבריה לרוני, שהוקלטו ללא ידיעתה, הרי שמהאזנה להקלטה ומעיון בתמליל, ניכר כי כבר בתחילת שיחתה עם רוני, ציינה העדה שאינה זוכרת את פרטי התאונה, והיא חזרה על כך פעמים רבות בהמשך. רק לאחר "תדרוך והנחיה", חזרה גב' אלקובי ואישרה את המידע שמסר לה רוני ("המנוח עבר בירוק", "החשודה עברה באדום"), אך יחד עם זאת, ולא בכדי, בה בעת שאמרה כי המנוח עבר בירוק, סתרה 3 פעמים אפשרות זו, בעת שציינה כי בעת התאונה היא עמדה ברמזור אדום (כשלמנוח רמזור משותף עימה).

למרות הבלבול שאחז בה, ולמרות שרוני "הדריך" אותה והכניס מילים לפיה, הרי שאת העובדה שהיא עמדה ברמזור אדום בעת התאונה היא לא שכחה, ולכן ציינה זאת מספר פעמים, בלי משיים, ובאופן ספונטני.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

6) זאת ועוד, זמן קצר לאחר שיחתה עם רוני, משהבינה לדבריה את טעותה, מיהרה גב' אלקובי לשלוח לרוני הודעות א.ס.אמ.אס, בהן ציינה כי זיכרונה שב אליה וכי המנוח הוא שנסע באדום, תוך שתיארה את שיחתו של המנוח עם חברו, ואת הטיית גופו לאחור, לכיוון חברו, עם תחילת נסיעתו, כפי שתיארה גם בהודעתה מיום התאונה. ויודגש, כי את ההודעות הנ"ל שלחה גב' אלקובי לרוני מבלי שנחשפה להודעתה מיום התאונה, כעשר שנים קודם לכן, ומבלי שיש שמץ ראיה כי שוחחה עם מי מטעמה של החשודה או עם גורמי החקירה, ועל כן יש בכך לכאורה כדי ללמד על אמיתות דבריה ועל אמינותה.

7) גב' אלקובי דבקה בגרסתה המקורית גם למחרת היום, עת הפתיעו אותה, בפיצוציה, איילה חסון, יפעת גליק ורוני, והטיחו בה האשמות ומילים קשות.

8) התעקשותה של גב' אלקובי על גרסתה המקורית, וזאת למרות הלחץ התקשורתי שהופעל עליה לאחר שידור התחקיר (כולל איומים ברצח, שספגה לטענתה, בתאריך 4.8.15, על ידי עוברת אורח - ובגין זאת הגישה תלונה), למרות הטלת דופי בה ובאישיותה, ולמרות טענות כאלה ואחרות בדבר קשרים פסולים עם משפחת החשודה, מחזקת את אמינותה ושומטת את הקרקע מהטענה כי גב' אלקובי לא היתה עדה לתאונה ונשלחה על ידי משפחתה של החשודה למסור עדות כזב.

9) גב' אלקובי העידה בנוסף כי סיפרה להוריה של החשודה, כבר בזירת התאונה, כי המנוח הוא שעבר באדום, וכי היא מסרה לידיהם את כרטיס הביקור שלה, שבו הופיעו שני מספרי הטלפון בהם השתמשה אותה עת. יודגש כי שני מספרי הטלפון הללו זהים למספרי הטלפון של גב' אלקובי, אותם מסרה החשודה בהודעתה הראשונה, שנגבתה בבית החולים בסמוך לאחר התאונה.

עובדה זו, מצביעה לכאורה אף היא על **אמיתות גרסתה המקורית**, לפיה המנוח נסע באור אדום, והחשודה חצתה את הצומת בירוק, שכן אלמלא כן, מדוע שתמסור את כרטיס הביקור להורי החשודה, ותשיב בחיוב לבקשתם, להעיד לטובתה, במקרה הצורך?!

ובמילים אחרות - אם הגרסה השונה, שמסרה גב' אלקובי לרוני, נציג המשפחה, לפיה החשודה חצתה את הצומת באור אדום, היא הגרסה הנכונה, מדוע טרחה גב' אלקובי למסור את כרטיס הביקור שלה להוריה של החשודה סמוך לאחר הגעתם לזירת התאונה? ויודגש, כיום גב' אלקובי היא בעלת פיצוציה. היא אינה נהגת מונית. ועל כן, לא סביר כי כרטיס הביקור הנ"ל ניתן להוריה של החשודה בעת האחרונה.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

לסיכום, גרסתה של גב' אלקובי שנמסרה במשטרה אינה חפה מקשיים. ועדיין, גרסה זו מחזקת את טענת החשודה כי היא עברה בירוק. אכן, אילו היינו נדרשים לעדותה כעדות של עדת תביעה מרכזית בתיק, ספק אם ניתן היה לבסס הרשעה על סמך גרסתה עקב הבעייתיות שיוצרים דבריה לרוני. אולם במקרה דנן, אם היינו מעמידים את החשודה לדין, היתה מובאת גב' אלקובי כעדת הגנה, ובמצב כזה, נראה כי למרות כל הקשיים, עדותה יכולה לתמוך בטענת הגנה בתיק דנן, ולפיה החשודה חצתה את הצומת באור ירוק, ולמצער ליצור ספק ממשי באשר לגרסת התביעה האפשרית לפיה החשודה עברה את הצומת באור אדום. הספק שעדותה מקימה, הינו ספק מובנה, שעומד בלב ליבו של תיק החקירה, ושולל אפשרות להסיק, ברמה הנדרשת במשפט פלילי, כי החשודה היא שחצתה את הצומת באור אדום.

לשלמות התמונה נציין, כי בפרספקטיבה לאחור, לאחר בחינה חוזרת של חומר הראיות שנאסף בתיק, הגענו למסקנה כי היה מקום בעת חקירת התאונה להעמיק את חקירתה של גב' אלקובי, לגבות ממנה עדות נוספת ולערוך עימה הצבעה בזירת התאונה, כפי שנעשה לאחר הגשת הערר. הדבר לא נעשה בזמן אמת ועל כן אנו מצרים. מכל מקום אין בכך כדי להשפיע על התוצאה הסופית.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

עבירת ההריגה

סעיף 298 לחוק העונשין, קובע: "הגורם במעשה או במחדל אסורים למותו של אדם, יאשם בהריגה ודינו – מאסר עשרים שנה".

1) לצורך הוכחת עבירת ההריגה, יש להוכיח כי הנאשם נהג בצורה מסוכנת, כאשר ניתן להניח **כחזקה**, כי היה מודע לטיב התנהגותו ולסיכון של גרימת מוות הכרוך בה (מודעות לאפשרות גרימת התוצאה). בפסיקה נקבע כי נהיגה שיש בה סטייה גסה מנורמת ההתנהגות הסבירה – עשויה להקים חזקה בדבר מודעות הנאשם לטיב נהיגתו ולאפשרות שתגרם התוצאה הקטלנית. כן נקבע, כי ניתן ללמוד על קיומו של היסוד הנפשי של "קלות דעת" תוך התבססות על מודעותו של הנאשם להתנהגותו הסוטה בצורה ניכרת מנורמת ההתנהגות הסבירה.

2) על פי הפסיקה, על מנת לבסס את היסוד הנפשי הנדרש בעבירת ההריגה, קרי, מודעות הנאשם לטיב נהיגתו ולאפשרות שתגרם התוצאה הקטלנית, לא די בכך שהחשוד נסע באור אדום, אלא יש לבחון האם בנסיבות העניין קיימים אלמנטים נוספים שהתקיימותם מלמדת על קיום מודעות אצל הנאשם, לכך שהוא חוצה באור אדום, כגון: משך הזמן בו דלק האור האדום ברמזור עת חצה החשוד את הצומת. כך, ניתן להניח כי מי שחצה צומת כשאור אדום דולק זמן רב בכיוון נסיעתו היה מודע לאור האדום ונכנס לצומת במודעות לגבי היות הרמזור אדום, כנדרש בעבירת ההריגה. בין השאר, גם נסיבות בהן אדם נהג בשיכרות, אליה נכנס מרצונו, או במהירות מופרזת, יכולות ללמד על כך שהנאשם היה מודע לטיב נהיגתו ולאפשרות שתגרם התוצאה הקטלנית.

3) בנסיבות תיק זה, לא ניתן יהא לשלול את הטענה לפיה המנוח החל לנסוע לפני שהיה לו רמזור ירוק. לכך יש להוסיף את מיקומו בתחילת הנסיעה, כמה מטרים אחרי קו העצירה (על פי חלק מהעדויות). תחילת הנסיעה באדום-צהוב, שקולה לנסיעה באדום מקו העצירה. מהעדויות שצוטטו לעיל, עולה כי קיימת אף אפשרות שהמנוח החל לנסוע באדום, נתון השולל לכאורה את האפשרות להוכיח כי החשודה צפתה בפועל שכלי רכב אחרים יכנסו לצומת באותה שעה וכי עלולה להיגרם תאונה קטלנית בשל כך. ואם כך, לא ניתן יהא להוכיח כי החשודה נהגה בצורה רשלנית ומסוכנת תוך מודעות לכך שנהיגתה סוטה בצורה ניכרת מנורמת ההתנהגות הסבירה.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

4) בנוסף, כיון שלכל היותר, אם בכלל, ניתן יהא להוכיח שהחשודה חצתה את קו העצירה זמן קצר בלבד (שתי שניות) לאחר שהאור בכיוון נסיעתה התחלף לאדום, מדובר, לכל היותר, ב"גניבת רמזור" (וזאת מבלי להקל ראש בעבירה חמורה זו). בשתי השניות הללו, לא קיים מופע אור ירוק ברמזורים בנתיבי הנסיעה אשר חוצים את נתיב נסיעתה של החשודה בצומת (לרבות בנתיב הנסיעה ממנו יצא המנוח). כאמור, **שתי שניות** חולפות מתחילת מופע האור האדום ברמזור בכיוון נסיעת החשודה ועד למופע האור האדום-צהוב, בכיוון נסיעת המנוח. מאחר שכאמור משמעות מופע אור אדום – צהוב ברמזור היא **חובת עצירה מוחלטת**, כמו באור אדום, הרי שבפועל חולפות מעבר לשתי שניות מרגע שהאור ברמזור החשודה מתחלף לאדום ועד שלמנוח מותר היה להתחיל בנסיעה.

5) על כן, גם אם ניתן היה להוכיח שהחשודה "גנבה" את הרמזור האדום (וכמפורט בהחלטה זו, ספק אם אכן ניתן היה להוכיח זאת), לא ניתן יהיה להוכיח כי היא צפתה בפועל שכלי רכב אחרים יכנסו אותה עת לצומת וכי עלולה להיגרם תוצאה קטלנית בשל כך, שכן, ליתר כלי הרכב שחצו את נתיב נסיעתה בצומת, לא היה אור ירוק ברמזור אותה עת אלא שניות לאחר מכן. מה גם, שנוכח העובדה שהחשודה טענה מהרגע הראשון כי חצתה את הצומת בירוק (גם אם לא כך קרה בפועל), הרי בעת שמדובר ב"גניבת רמזור" בלבד, יהיה קשה לשלול במשפט פלילי טענה לפיה לא הבחינה שהאור התחלף לאדום.

6) במצב דברים זה, לא ניתן יהיה לייחס לחשודה התנהגות רשלנית ומסוכנת ברמה הנדרשת בפלילים ולא ניתן יהיה לייחס לה את המחשבה הפלילית הנדרשת, שכן לא ניתן יהיה להוכיח כי החשודה נהגה באופן הסוטה מאוד מנורמת התנהגות מקובלת, וכי היא צפתה בפועל את אפשרות גרימת התוצאה ולמרות זאת נהגה בפזיזות (אדישות או קלות דעת). על כן לא מתקיימים יסודות עבירת ההריגה.

7) לכל אלה יש להוסיף כי עדותה של גב' אלקובי שתובא כעדת הגנה תקשה להוכיח כי החשודה חצתה באור אדום את הרמזור, ובנסיבות אלה ודאי שלא ניתן יהיה להביא להרשעתה בעבירת ההריגה.

סוגיית השכרות - ממצאי החקירה

עד כה ניתחנו את השאלה אם ניתן להעמיד לדין את החשודה בעבירת ההריגה בגין חציית הרמזור באור אדום ו/או בגין נסיעה במהירות מופרזת.

בפרק הבא נתייחס לטענה שעלתה ונבדקה במסגרת חידוש החקירה, לפיה החשודה נהגה בשכרות.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

א. פניית העורר אל המשטרה לצורך מסירת מידע בנוגע להיות החשודה שיכורה :

1) בתאריך 27.7.15 מסר העורר למשטרה כי קיבל מידע מודיעיני מגורם שסירב למסור את פרטיו, אשר קיבל את המידע מגורם נוסף, אותו איננו מכיר. על פי אותו גורם, במועד התאונה וסמוך לשעת התרחשותה, אדם בשם צ.ל., אשר ניהל אותה עת מערכת יחסים עם החשודה, ביקש מהחשודה לבוא אליו, אולם זו סירבה בטענה שהיא מאוד שיכורה ולא יכולה להגיע אליו. לדברי העורר, על פי אותו גורם, לאחר חשיפת הפרשה בתקשורת, צ.ל. שלח הודעות אס.אמ.אס. לשניים מחבריו: ג.פ. וי.ה..

2) בתאריך 6.8.15 נגבתה הודעה מצ.ל. - בהודעתו מסר כי ע.ד., שהינו קרוב משפחה של המנוח, פנה אליו לאחרונה לבקשת אביו של המנוח, ושאל אם הוא מכיר את החשודה. צ.ל. השיב בחיוב וסיפר כי היה עימה בקשר קצר מאוד, למשך תקופה של חודש, וזאת לפני שנים רבות, בתקופת הצבא. עוד מסר, כי הקשר עם החשודה נותק מספר חודשים לפני התאונה, ובזמן התאונה לא שוחח עימה, לא שלח לה הודעה ולמעשה עד היום אין ביניהם כל קשר. העד הכחיש בתוקף כי שלח הודעת אס.אמ.אס. לי.ה. ולג.פ., בה רשם שהחשודה היתה שיכורה בליל התאונה.

יוער, כי גרסתו של צ.ל. עולה בקנה אחד עם גרסתה של החשודה (בחקירתה מיום 14.10.15), לפיה לא היתה בקשר עימו בעת התאונה. בחקירה זו ציינה החשודה כי היא מכירה את צ.ל. אך לא זוכרת שהייתה עימו בקשר בזמן התאונה. לדבריה, הם יצאו למשך תקופה קצרה, אך לא באותה עת.

העד הוסיף וציין כי מוקדם יותר אותו שבוע, פנתה אליו איילה חסון, וממנה שמע טענה לפיה הוא שלח הודעה כאמור – בה כתב כי היה בקשר עם החשודה בליל התאונה והיא אמרה לו שהיא שיכורה - לקבוצת וואטסאפ בה הוא חבר. אלא שהעד הכחיש זאת.

עוד מסר כי איילה חסון הציפה אותו בשאלות ותחקרה אותו בנוגע לחשודה ולהרגלי השתייה שלה. מאחר שלא ידע לענות על רוב שאלותיה, שאלה אותו איילה חסון אם הוא מכיר אנשים שיש להם קשר לחשודה, וזה מסר לה את שמה של חברתה הטובה.

העד הציג לחוקר את הטלפון הנייד שלו, החוקר ערך חיפוש בטלפון, אולם לא נמצאה הודעה מסוג זה שנטען כי שלח לחברו.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

3) **בתאריך 9.8.15 נערכה שיחת טלפון בין הבוחן ג'קי נמר לבין י.ה.** – אחד משני החברים שלהם נטען כי צ.ל שלח הודעת אס.אמ.אס כאמור. הנ"ל ציין כי לפני כשבוע וחצי פנה אליו אביו של המנוח יחד עם ע.ד. (שהינו חבר ילדות של י.ה.), והם שאלו אותו אם הוא חבר בקבוצת וואטסאפ יחד עם צ.ל., וזאת בנוגע להודעת האס.אמ.אס. המדוברת. לדבריו, הוא השיב להם, לפחות פעמיים, כי אינו חבר בשום קבוצת וואטסאפ ולא קיבל הודעת אס.אמ.אס מצ.ל. בנוגע לחשודה.

4) **בתאריך 11.8.15 נערכה שיחת טלפון בין הבוחן ג'קי נמר לבין ג.פ.** – חברו השני הנטען של צ.ל. - הנ"ל הכחיש כל חברות בקבוצת וואטסאפ בה נשלח המסרון האמור, והכחיש כי קיבל הודעת אס.אמ.אס בנוגע לחשודה.

נוכח האמור, לא נמצא כל יסוד לטענה לפיה החשודה מסרה, במועד האירוע וסמוך לפניו, לצ.ל., שאינה יכולה לפגשו מן הטעם שהיא שיכורה מאוד. כמו כן, טענת העורר לפיה צ.ל. שלח הודעת אס.אמ.אס. לגורמים שצוינו על ידי העורר בהודעתו, נבדקה ונשללה.

ב. העדר אינדיקציה להיותה של החשודה במצב של שכרות בעת התאונה, כפי שעלה מחומר הראיות עובר לחידוש החקירה:

במקרים רבים בהם אדם המעורב בתאונה הינו שיכור, יש בחומר החקירה אינדיקציה לכך – מפי שוטר, גורם רפואי או עד לתאונה – המעידים על ריח של אלכוהול מפי החשוד או התנהגות המחשידה אותו בשכרות. משהועלתה הטענה כי החשודה היתה שיכורה, בדקנו אם בחומר החקירה המקורי היתה אינדיקציה כלשהי לכך. הבדיקה הניבה תשובה שלילית. להלן פירוט הדברים.

בתיק קיימים המסמכים הבאים:

1) **דו"ח רופא/ פרמדיק מד"א בנוגע למנוח**, ממנו עולה כי ניידת מגן דוד אדום הגיעה לזירת התאונה בשעה 3:51 (המידע על התאונה התקבל סמוך לפני כן, בשעה 3:39). בדו"ח נרשם בנוגע לחשודה רק כי פונתה ע"י אמבולנס רגיל ממקום התאונה, הא ותו לא.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

(2) דו"ח פעולה בתאונת דרכים, שנרשם על ידי השוטרת דהן שמרית שהגיעה לזירה בשעה 03:37 (המידע על התאונה התקבל בשעה 03:30), בו תיארה את זירת התאונה בעת הגעתה: ניידת טיפול נמרץ, ניסיונות לבצע החייאה במנוח (ללא הצלחה), בוחן שהגיע לזירה בתוך דקות. השוטרת רשמה מפי החשודה כי נסעה ממערב למזרח, וכי "עברתי בירוק". בהמשך נרשם כי החשודה פונתה: "במצב קל לאיכילוב". אין בדו"ח התייחסות כלשהי להתנהגות מעוררת חשד לשכרות מצד החשודה.

(3) דו"ח פעולה של הבוחן רוני מרחבי, ממנו עולה כי הגיע לזירה בשעה 04:05 (קיבל את המידע על התאונה בשעה 3:50), ערך עבודת בוחנים ובהמשך נסע לבית החולים וחקר את החשודה. הבוחן לא ציין דבר בדו"ח הפעולה בנוגע לחשד כלשהו לפיו החשודה נהגה בשכרות, הגם שפגש בה וחקר אותה בתוך מבנה סגור, בו קל יותר להריח ריח אלכוהול.

(4) דו"ח סיכום מחלה, בית החולים איכילוב, בו נרשם כי החשודה: "לא מעשן; אין צריכת משקאות חריפים; אין שימוש בסמים". גם בהנחה שדברים אלו נרשמו מפי החשודה, הרי שלא נרשמה כל הסתייגות מהדברים ע"י הרופא המטפל, ואין כל אינדיקציה לקיומו של חשד לכך שהחשודה היתה נתונה במצב של שכרות. לא זו אף זו, בדו"ח נרשם מפורשות כי בבדיקת החשודה עם קבלתה למיון, היתה: "במצב כללי טוב".

יודגש, כי דו"ח סיכום המחלה ומכתב פניה עבור הרופא המטפל, הם המסמכים הרפואיים היחידים הנוגעים לחשודה שהיו בתיק החקירה בשלב שקדם לגניזת התיק בשנת 2005.

(5) על פי חוזר אגף התנועה הארצי במשטרת ישראל, "הנחיות עדכניות לאכיפת עבירות השכרות", שהיה בתוקף בעת התאונה (ועד לחודש פברואר 2006), שמדובר באירוע של תאונת דרכים והמעורבים אינם נמצאים במקום האירוע ונלקחו לבית חולים, רשאי הבוחן המטפל באירוע לבצע בדיקת נשיפה למעורבים בתאונה באמצעות הינשוף. משהבוחן לא ביצע בדיקת נשיפה לחשודה, ואף לא ציין בדו"ח הפעולה שערך (כאמור לעיל) כי קיים חשד לכך שהחשודה בגילופין, ניתן להניח שלא התעורר בליבו כל חשד לכך שהחשודה היתה שיכורה בעת התאונה.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

ודוק. בזמנו, לא היתה חובה לערוך לכל אדם המעורב בתאונת דרכים קטלנית בדיקת שכרות, אלא אם עלה חשד לשכרות. מאחר שכאמור לא היתה שום אינדיקציה באותה עת כי החשודה היתה שיכורה, איש לא בדק נושא זה. בודאי שלא נתפסו תוצאות הבדיקות הרפואיות של החשודה מבית החולים. במאמר מוסגר יצויין כי כיום שונה הנוהל, ובכל תאונה קטלנית נבדקת סוגיית השכרות.

נמצא, שכל הגורמים הרלוונטיים – הן הרפואיים והן המשטרתיים, אשר פגשו בחשודה ו/או שוחחו עימה, מיד לאחר התאונה, בזירה, באמבולנס ובחדר בו שכבה בבית החולים, לא ציינו כי נודף ממנה ריח של אלכוהול, ואף לא אחד מהם ציין כי התנהגותה או האופן בו הגיבה ודיברה, עוררו אצלו חשד כלשהו לכך שהחשודה שיכורה.

ג. ממצאי בדיקת הדם שנערכה לחשודה סמוך להגעתה לבית החולים :

1) במסגרת החקירה שבוצעה בשלב הנוכחי, ולאחר שנטען כי החשודה היתה שיכורה בליל התאונה, הוחלט לברר חשד זה עד תום, ועל כן הוצא ביום 9.8.15 צו לבית החולים איכילוב להמצאת מלוא החומר הרפואי הנוגע לחשודה, מליל התאונה.

2) עם קבלת החומר הרפואי כאמור, נודע לראשונה כי סמוך לאחר הגעתה למיון, נלקחה מהחשודה דגימת דם, בה נבדק, בין היתר, גם ריכוז האלכוהול בדמה. תוצאת הבדיקה הראתה כי בדמה של החשודה נמצא אלכוהול בריכוז גבוה של 142.2 מ"ג, שהינו ריכוז המעיד ככלל על שכרות.

3) הודעות הגורמים הרלוונטיים בבית החולים איכילוב :

- ד"ר פריד מרדכי (מיום 21.9.15) - עובד בבית החולים משנת 1987, בשנת 2005 שימש כרופא בכיר במחלקה הפנימית. לאחר עיון במסמכים הרפואיים של החשודה, ציין כי החשודה הגיעה לבית החולים בשעה 4:17, בשעה 6:00 נלקחה בדיקת דם, ובשעה 6:13 הועברה למעבדה. הנ"ל לא ידע לומר מדוע נלקחה מהחשודה בדיקת אלכוהול, ברישומים לא מופיע מי הזמין את הבדיקה ואין דרך לדעת זאת. ככל הידוע לו, באותה תקופה "לקחו באופן שגרתי בדיקת אלכוהול מכולם". אישר כי במסמכים הרפואיים אין אינדיקציה לכך שהחשודה היתה שיכורה, וציין: "כנראה שזה הליך רוטיני". הסביר כי תוצאות הבדיקה לא הועברו למשטרה ולא הוזכרו בטופס השחרור של החשודה בשל סודיות רפואית.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

• **ד"ר ורד יפה (מיום 29.9.15)** - בשנת 2005 שימשה כמנהלת המעבדה המרכזית באיכילוב. לא יכולה לומר מה נרשם בהזמנת בדיקת הדם, כיוון שהטופס מושמד כעבור יומיים. לדבריה, לא סביר שהיה בלבול בבדיקות הדם, אך לא ניתן לדעת זאת בוודאות. תארה את נוהל קבלת המבחנה עם דגימת הדם למעבדה, ודגימתו: "לפחות 20 שנה לא מתבצעת בדיקה ביד. המכשיר דוגם והכל ממוחשב". למיטב ידיעתה, המכשיר שדגם את בדיקות הדם בשנת 2005, היה של חברה בשם DRI, ובשנת 2014 הוחלף.

לגבי כיוול המכשיר, ציינה כי המכשיר לא כויל באופן קבוע אלא "מבוצע כיוול כאשר בקרת האיכות לא תקינה". לא ניתן להשיג את כיוול המכשיר משנת 2005, לא ניתן לשחזרו ולא ניתן להתחקות אחר בדיקות בקרת האיכות שנעשו לו. העדה הוסיפה כי היסטוריית כיוולים נשמרת בערך חודש אחד.

בשיחת טלפון שערכה עם קצין הבוחנים לאחר מכן, הסבירה ד"ר יפה כיצד מתבצעת בדיקת כיוול: "היצרן היה מספק דגימות עם ערך אלכוהולי ידוע וכך היו משווים בין דגימה שהיא 0 לדגימה שערכה ידוע, אך כיום לא ניתן לדעת מה היה ביום התאונה".

• **פרופ' הלפרין פנחס (מיום 21.10.15)**: עיין במסמכי הרפואיים של החשודה והסביר כי בדיקות הדם נלקחו ממנה כחלק מרוטינה שמתבצעת בנפגע טראומה. סוג האלכוהול בו משתמשים לחיטוי עובר ללקיחת הדם, הוא מסוג איזופרופנול, שיכול לגרום לסטייה בבדיקה של לכל היותר 30 מיליגרם, ומנסיונו, נדיר שהסטייה תהיה גדולה מ-10 מיליגרם. שלל את האפשרות שבשנת 2005 נעשה שימוש באלכוהול מסוג אתנול: "אנחנו לא משתמשים בו בבי"ח, וזה לא השתנה בעשר השנים מאז". לדבריו: "סיכוי אפסי שהתבלבלו בדגימות, אך אין אפס".

4) התייחסות רופאים ממעבדת שיבא בתל השומר

מעבדה זו היא המעבדה המוסמכת היחידה לבצע בדיקות מעבדה לצורך הוכחת שכרות.

1) בתאריך 1.9.15, נפגש קצין הבוחנים, ירון וינריב, עם ד"ר אשר גופר (רופא משפטי שעבד בעבר במעבדה הטוקסיקולוגית בתל השומר) ועם ד"ר מיכל רוטנברג (המשמשת כיום כראש המעבדה), ותעד את פגישתו עימם בזכ"ד. כעולה מן הזכ"ד, לאחר שהרופאים עיינו בחומר הרפואי של החשודה נמסר על ידם כי כיוון שלא נמצאה כל אינדיקציה לשכרות - לא בדו"ח מגן דוד אדום ולא ברישומי האחיות בביה"ח, לא ברור מדוע נלקחה מהחשודה דגימת דם גם לצורך אלכוהול.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

בנוסף, הרופאים הסבירו כי ישנם שני סוגי אלכוהול לחיטוי בטרם לקיחת דגימת דם: איזופרופנול ואתנול. האחרון הינו "בעייתי" מאחר שמכיל ריכוז גבוה יותר של אלכוהול. על כן, יש לבדוק באיזה סוג של אלכוהול נעשה שימוש בבית החולים איכילוב בשנת 2005.

(2) בתאריך 2.12.15, שוחח קצין הבוחנים ירון וינריב, עם ד"ר אשר גופר, אשר מסר כי במעבדה הטוקסיקולוגית בשיבא תל השומר מבצעים **כיוול באופן יומיומי**, באמצעות "6 סוגים שונים של כיוולים", ולאחר מכן, במהלך היום, בודקים את הכיוול, באמצעות "3 בקרים מיצרנים שונים" אשר עומדים כולם בסטנדרטים המקובלים. ד"ר גופר הוסיף וציין כי לא ניתן להשוות בין בדיקה שנערכת במעבדה המוסמכת, לבין בדיקה שנערכת בבית חולים, שנעשית לצרכים אחרים. היינו, רמת אמינות בדיקה המתבצעת בבית חולים לצרכים אחרים, פחותה מזו המתבצעת במעבדה בתל השומר – שאותה ניתן להגיש כראיה קבילה בהליך פלילי.

ד. גרסת החשודה ואמה בכל הנוגע לסוגיית האלכוהול (הודעות שנגבו במסגרת חידוש החקירה):

הודעת החשודה, מיום 14.10.15

(1) בערב התאונה, החל מהשעה 21:00, בילתה עם הוריה ועם זוג חברים ובתם במסעדה ברחוב אחד העם בתל אביב, סמוך למגדל כלבו שלום. לא זוכרת את שם המסעדה, אך יודעת שלא קיימת כיום.

(2) לא זוכרת מה אכלה ומה שתתה, לא חושבת ששתתה אלכוהול, אך אם כן, מדובר בכוס יין אחת, בתחילת הערב ובמהלך הארוחה, כי ההורים שלה אולי הזמינו יין לשולחן "ויכול להיות ששתיתי איתם כוס יין". "שיכורה לא הייתי זה בטוח".

(3) בסביבות השעה 2:00 בלילה, עזבו הוריה וחבריהם את המסעדה, לאחר ששילמו את החשבון, והחשודה נשארה עם חברתה למשך שעה נוספת: **"ולא שתינו יותר כי ההורים הלכו ושילמו על הכל"**.

(4) משנשאלה אם נלקחה ממנה דגימת דם בבית החולים, השיבה החשודה בחיוב, והוסיפה כי לדברי אמה - לקחו גם דגימת אלכוהול, אך נאמר לאמה כי לא נמצא אלכוהול בדמה.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

5) בשלב זה, ציין קצין הבוחנים בפני החשודה כי בבדיקת הדם נמצא אלכוהול ברמה גבוהה מאוד, וזו השיבה: "אני לא חושבת שזה נכון ולא חושבת שמישהו חשב שאני שיכורה. לא הרחתי ולא נראיתי". קצין הבוחנים הציג לחשודה את תוצאות בדיקת הדם, והיא השיבה: "אני עדיין לא זוכרת ששתיתי ולא הייתי שיכורה".

גרסת אמה של החשודה, מיום 15.10.15:

1) בערב התאונה, בסביבות בשעה 20:00 – 21:00, בילו עם בתם ועם זוג חברים והבת שלהם במסעדה באזור כלבו שלום, שלמיטב ידיעתה נסגרה. לפי מיטב זיכרונה, שתו בארוחה כוס יין אדום. גם החשודה שתתה. בהמשך שילמו את החשבון והלכו, כשהבנות (החשודה וחברתה) נשארו במסעדה "לדבר".

2) לאחר התאונה נסעה עם החשודה באמבולנס לבית החולים. במיון בדקו אותה ולקחו ממנה דם "אני זוכרת שאמרו לי שאין אלכוהול אז כנראה עשו כל מיני בדיקות".

3) "הייתי עם החשודה לפני ואחרי, ובזמן שהיא היתה איתי היא לא היתה שיכורה, לא היה לה ריח אלכוהול ודיברה לעניין... גם לא שמעתי מהצוות הרפואי שהיה סביבה שהוא חושב שהיא שיכורה".

ניתוח הממצאים בסוגיית השכרות

1. לא נמצא יסוד ראייתי כלשהו לטענות העורר לפיהן החשודה מסרה בליל התאונה, סמוך לפניה, לצ.ל., כי היא שיכורה, ושצ.ל. שלח הודעות כתובות בעניין זה לחבריו.

2. כל הגורמים הרלוונטיים, רפואיים ומשטריים, אשר פגשו בחשודה או שוחחו עימה סמוך לאחר התאונה, בזירה, באמבולנס ובחדר בו שכבה בבית החולים, לא ציינו, בעדות או במסמך כתוב, כי נודף ממנה ריח של אלכוהול, ואף לא אחד מהם ציין כי התנהגותה או האופן בו הגיבה ודיברה, עוררו אצלו חשד כלשהו לכך שהחשודה שיכורה.

3. מעדויות הרופאים, הן הרופאים בבית החולים איכילוב שם אושפזה החשודה, ורופאים נוספים עולה, כי המסמכים הרפואיים אינם מבססים הצדקה לבדיקת רמת האלכוהול בדמה של החשודה. רופאים מבית החולים איכילוב הסבירו, כי ככל הנראה הדבר נעשה כחלק משגרת העבודה בעת שמדובר בנפגע טראומה.

4. החשודה מסרה כי לא זכור לה ששתתה באותו ערב, אולם אם כן, מדובר בכוס יין אחת אותה שתתה, בצירוף אוכל, בתחילת ארוחת ערב שהחלה לערך בשעה 21:00 (כשש שעות

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

קודם לתאונה). אמה של החשודה מסרה כי למיטב זכרונה, בארוחה, שהתקיימה בסביבות השעה 20:00-21:00, שתו כוס יין אדום, וכך גם החשודה. לדבריה, בזמן שהייתה עם החשודה בבית החולים החשודה לא הייתה שיכורה. עוד ציינה, כי בבית החולים נאמר לה שלא נמצא אלכוהול בדמה של החשודה, והיא אף לא שמעה מהצוות הרפואי שטיפל בחשודה כי לדעתו החשודה שיכורה.

5. בנסיבות אלה, בדיקת הדם, ממנה עלה כי רמת האלכוהול בדמה של החשודה הינה גבוהה, לכאורה אינה מתיישבת עם מכלול העדויות הנוספות בעניין זה, כפי שפורטו לעיל.

סוגיית השכרות - ניתוח משפטי

ה. המסגרת הנורמטיבית לבדיקת אלכוהול בדם ולקבילות הבדיקה:

(1) הפרק השישי בתקנות התעבורה, התשכ"א – 1961 (להלן: "התקנות"), עניינו - "בדיקת שכרות". נכון למועד התאונה (שנת 2005), קבע סעיף 169א שהינו סעיף ההגדרות (להלן: "סעיף ההגדרות"):

"המידה הקבועה" – ריכוז אלכוהול לפי אחד מאלה:

(1) חמישים מיליגרם של אלכוהול במאה מיליליטר של דם.

בשנת 2009 תוקן סעיף ההגדרות באופן שנמחקה הגדרת "המידה הקבועה" ובמקום זאת התווספה ההגדרה:

"ריכוז אלכוהול בגוף" - ריכוז אלכוהול בדגימת אוויר נשוף או בדגימת דם, העולה על אחד מאלה, לפי העניין:

(1) ...

(2) 50 מיליגרם אלכוהול במאה מיליליטר דם.

(2) עוד קובע סעיף ההגדרות כי "בדיקת מעבדה" הינה:
"בדיקת דוגמה של דם או שתן למדידת ריכוז האלכוהול בדם או הימצאותם של סמים משכרים או מסוכנים בגופו של הנבדק, במעבדה או במוסד רפואי".

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

(3) תקנה 169ג (ג) קובעת:

"בדיקת דם או שתן תיעשה במעבדה או במוסד רפואי שקבע השוטר מבין רשימת המעבדות והמוסדות הרפואיים שאישר שר הבריאות לעניין זה".

(4) המעבדה לטוקסיקולוגיה ופרמקולוגיה במרכז הרפואי שיבא בתל השומר, הינה המעבדה היחידה שהוכרה על ידי משרד הבריאות לעניין בדיקות סמים ואלכוהול בדגימות דם ושתן לצורך הפקת ראיות משפטיות".

(5) על פי התקנות, על הבדיקה להיעשות במעבדה מוסמכת בלבד. בנוסף, על מנת שהבדיקה תהיה ראיה קבילה בבית המשפט, עליה לעמוד בכללים המפורטים בתקנה 169ח לתקנות:

- (1) איזור הדקירה בגוף הנבדק יחוטא בחומר שאינו מכיל כוהל;
- (2) דוגמת הדם תלקח לכלי קיבול סגור שמכיל מלח פלואורידי בכמות שריכוזו הסופי בדוגמת הדם לא יפחת מאחוז אחד למאה;
- (3) כלי הקיבול יסומן כמקובל בסימון מוצגים משפטיים מסוג זה ויועבר למעבדה לבדיקה;
- (4) הבדיקה תבוסס על שיטה מקובלת;
- (5) תוצאת בדיקת דם חופשי מאלכוהול (blank sample) לא תעלה על עשרה מיליגרם אלכוהול במאה מיליליטר של דם;
- (6) מקדם השונות (coefficient of variation) של שיטת הבדיקה לא יעלה על 10 אחוזים למאה;
- (7) המעבדה תמסור לשוטר אישור על קבלת הדוגמה בנוסח של תעודת עובד ציבור לפי פקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971.

(6) בענייננו, לא זו בלבד שבדיקת הדם לא נבדקה במעבדה מוסמכת, אלא שהיא לא עמדה ברובם של הכללים המפורטים בתקנה 169ח. בנסיבות אלה, ספק אם הבדיקה תוכל לשמש כראיה קבילה בבית המשפט.

1. בחינת התוקף המשפטי של תוצאות בדיקת האלכוהול בבית החולים איכילוב, על אף שלא נבדקה במעבדה מוסמכת

(1) כאמור לעיל, על פי התקנות, על מנת שבדיקת הדם תהא קבילה, עליה לעמוד בכללים המפורטים את אופן ביצועה, ולהיבדק במעבדה המוסמכת - שיבא תל השומר.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

(2) אף שבדיקת הדם שנערכה לחשודה לא נבדקה במעבדה מוסמכת כנדרש בתקנות, סוגיית השכרות התבררה לעומק במסגרת חידוש החקירה, ונבחנה האפשרות לתת לבדיקה תוקף משפטי, ולהוכיח באמצעותה, מעבר לכל ספק סביר, כי החשודה היתה שיכורה בעת התאונה.

לשם כך, נבחנו הנהלים על פיהם פועלת המעבדה המוסמכת בתל השומר, תוך השוואתם עם נהלי בית החולים איכילוב; נבדקה האפשרות לבדוק, בשלב הנוכחי, את אמינות המכשיר אשר הפיק את תוצאות הבדיקה; נבחנה שרשרת המוצג; ונבחן האם התקיימו תנאי תקנה 169ח.

(3) מהאמור לעיל עולה, כי המכשיר לא כויל באופן שגרתי וקבוע. המכשיר אשר הפיק את תוצאות בדיקת הדם הוחלף בשנת 2014 ואף אם המכשיר עדיין היה בנמצא, לא ניתן היה לבחון האם היה מכויל באותה עת, שכן היסטוריית הכיולים נשמרת כחודש בלבד, ולא ניתן להתחקות אחר בדיקות בקרת האיכות שנעשו לו.

(4) מטעמים אלה, אמינותה של תוצאת בדיקת הדם בבית החולים איכילוב מוטלת בספק רב, וכפועל יוצא מכך, משקלה הראייתי במשפט פלילי יהיה נמוך ביותר, אם בכלל, וזאת להבדיל מתוצאות בדיקה שהתקבלו במעבדה המוסמכת.

(5) בתיק תאונת דרכים קטלנית, שארעה **בחודש אפריל 2006** (תשעה חודשים בלבד לאחר התאונה בתיק נושא הערר), אשר הגיע לפתחנו, נלקחו מהנאשם 2 דגימות דם זו אחר זו - האחת נבדקה בבית החולים איכילוב, והשניה - במעבדה המוסמכת בתל השומר. תוצאות בדיקת הדם בבית החולים איכילוב הצביעו על כך שבדמו של הנאשם נמצאו **33 מ"ג אלכוהול** (מכשיר זה למכשיר שהפיק את תוצאות בדיקת הדם של החשודה, שכן המכשיר הוחלף רק בשנת 2014), בעוד שעל פי המעבדה המוסמכת בתל השומר רמת האלכוהול בדמו של הנאשם היתה **6 מ"ג אלכוהול בלבד**. לבקשת הפרקליטות, נערכה במעבדה המוסמכת בדיקה נוספת, שבה הערכים היו נמוכים אף מ 6 מ"ג אלכוהול.

(6) זאת ועוד. העובדה שדגימת הדם שנלקחה מהחשודה לא נשמרה, שוללת את האפשרות להוכיח בודאות כי הדגימה שייכת לחשודה, כמו גם את האפשרות לבצע בדיקה חוזרת של רמת האלכוהול בדמה. דבר זה עולה לכדי "נזק ראייתי" ישיר וממשי.

(7) בת"פ 43073-11-13 מדינת ישראל נ' זובידאת (בית המשפט המחוזי בחיפה), זוכה לאחרונה נאשם מעבירת הריגה ומהעבירה של נהיגה בשכרות, והורשע תחת זאת בעבירה

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

של גרימת מוות ברשלנות ועבירות נלוות אחרות. באותו מקרה, דגימת דמו של הנאשם נלקחה בבית החולים תל השומר (במעבדה המוסמכת), אולם לא נערך הליך זיהוי לנאשם כנדרש ולא צורפה לדגימת הדם מדבקה עם פרטיו המזהים של הנאשם. בית המשפט קבע כי לא הוכח שדגימת הדם נוגעת לדמו של הנאשם וכי לא הוכחה "שרשרת מוצג", בהקשר לדם שניטל מהנאשם. עוד קבע בית המשפט בהכרעת דינו: "אין צורך לטעמי להרחיב בנושא הזיהוי, שהינו אחד הנושאים הקריטיים ביותר בכל פרוצדורה רפואית ומשפטית. כדי לבסס את נושא הזיהוי מתחייב פרוטוקול זיהוי קפדני והדוק". בית המשפט אף התייחס לכך שבדו"ח מד"א נרשם כי ריח אלכוהול נדף מפיו של הנאשם, וקבע כי התרשמות זו לא מהווה תחליף לראייה בסיסית שלא הובאה - בנוגע ל"זיהוי הדם". עוד קבע כי בכל מקרה "לא ניתן לדעת איזו כמות שתה הנאשם, במובן זה שלא מן הנמנע ששתה כמות שאינה אסורה" (הכרעת דין מיום 7.1.16).

כפי שפורט לעיל, משלא ניתן להוכיח "שרשרת מוצג" בהקשר לדגימת דמה של החשודה, ונוכח העובדה שדגימת הדם לא נשמרה, הרי שלא ניתן להוכיח כי אכן החשודה היתה שיכורה בעת התאונה.

8) הוסף לכך את העובדה שהבדיקה לא עמדה בכל הכללים המפורטים בתקנה 169ח לתקנות התעבורה, ובהם: לקיחת דוגמת הדם לכלי קיבול סגור שמכיל מלח פלואוריד בכמות שריכוזו הסופי בדוגמת הדם לא יפחת מאחוז אחד למאה; סימון כלי הקיבול כמקובל בסימון מוצגים משפטיים מסוג זה בטרם העברתו למעבדה לבדיקה; הבדיקה תבוסס על שיטה מקובלת; עריכת בדיקת דם "חופשי מאלכוהול" (blank sample), שלא תעלה על עשרה מיליגרם אלכוהול במאה מיליליטר של דם, וכיוצא בזה. גם מטעם זה הבדיקה לא תוכל להוות לכאורה ראיה קבילה בבית המשפט.

9) בנוסף, כאמור, אף לא אחד מהגורמים המקצועיים שפגשו או שוחחו עם החשודה לאחר התאונה, חשד בכך שהיא שיכורה. מדובר הן בשוטרים והן באנשי צוות רפואי שמורגלים, במסגרת עבודתם, במפגש עם אנשים במצב של שכרות. עובדה זו לא מתיישבת עם רמת האלכוהול הגבוהה מאוד שנמצאה בדמה של החשודה, שכן ניתן להניח בסבירות גבוהה כי מי שכמות כה גדולה של אלכוהול מצויה בדמו, יתנהג לכל הפחות באופן מעורר חשד לשכרות, או ידיף ריח חזק של אלכוהול, מה שלא קרה בפועל.

לפיכך, לא ניתן לשלול את האפשרות לפיה תוצאת בדיקת האלכוהול בדמה של החשודה אינה משקפת את רמת האלכוהול שהיתה בפועל בדמה, או אף שעקב טעות, מדובר בבדיקה שאינה של החשודה.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

ז. לסיכום פרק השכרות:

- (1) אף שבדיקת האלכוהול בדמה של החשודה מצביעה על רמת אלכוהול גבוהה מן המותר, לא ניתן לתת לה תוקף משפטי, שכן דגימת הדם לא נבדקה במעבדה היחידה המוסמכת על פי התקנות, שהינה המעבדה בבית החולים תל השומר.
- (2) גם מעבר לכך, לא ניתן יהיה להכשיר את תוצאות בדיקת הדם מבחינה משפטית, שכן לא ניתן לשלול כי המכשיר שהפיק את תוצאות הבדיקה לא היה מכויל אותה עת, ועל כן אמינותו מוטלת בספק; דגימת הדם הושמדה סמוך לאחר שנלקחה, כחלק מנהלי בית החולים, כך שלא ניתן לבחון אותה פעם נוספת, ולשלול את הטענה כי עקב טעות הוחלפו דגימות הדם ולא מדובר בדמה של החשודה; ובנוסף, הדגימה לא עמדה בכל הכללים המפורטים בתקנות, שיש בהם כדי להבטיח את אמינות הבדיקה ותוצאותיה.
- (3) פרט לבדיקת הדם לא ניתן למצוא בחומר המצוי בתיק החקירה, כל אינדיקציה לכך שמי מהצוות הרפואי שטיפל בחשודה, הן בזירת התאונה, הן באמבולנס והן בבית החולים, אשר מורגל בטיפול באנשים ברמה זו או אחרת של שכרות, הבחין בהתנהגות חריגה מצד החשודה, או חשד כי היא שיכורה. ההפך הוא הנכון. במסמכים הרפואיים נרשם כי מצבה הפיזי של החשודה "טוב" ומצבה המנטלי "בהכרה מלאה" (אף שניתן היה לבחור אופציה של "בלבול קל" או "ערפול" כפי שנעשה לעתים לגבי מי שנראה כשיכור), ובקבלתה למיון נרשם (ככל הנראה מפיה של החשודה): "לא מעשן, אין צריכת משקאות חריפים, אין שימוש בסמים". סביר כי אם החשודה היתה במצב של שכרות, ואו הדיפה ריח אלכוהול, הדבר היה מורגש, בפרט בתוך אמבולנס סגור או בחדר בבית החולים, והיה מוצא ביטוי במסמכים הרפואיים, או לכל הפחות, היתה נרשמת הסתייגות מצד הצוות הרפואי בנוגע לדברי החשודה, כפי שקורה במקרים אחרים בהם החשוד נחזה כשיכור.
- (4) גם אנשי המשטרה, בהם בוחן תנועה, שפגשו את החשודה (בזירה, ובבית החולים), ומורגלים אף הם במפגשים עם נפגעי תאונות דרכים במצב כזה או אחר של שכרות, לא ציינו כי התרשמו או חשדו בכך שהיא שיכורה.
- (5) נוכח האמור, נראה כי לא ניתן יהיה להוכיח ברמת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי כי החשודה הייתה במצב של שכרות בעת התרחשות התאונה.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

סיכום

לאור כל האמור לעיל, ולאחר בחינה חוזרת של הראיות דאז והראיות שנאספו לאחר הגשת הערר, אנו סבורים כי אין מקום להעמיד לדין את החשודה, וזאת אף בהתעלם לחלוטין מהודעותיה של גב' אלקובי.

לא ניתן להוכיח שהמנוח נסע בירוק. מהראיות עולה כי האור ברמזור בעת שהמנוח החל בנסיעתו עדיין לא היה ירוק אלא לכל היותר אדום-צהוב, ואף לא ניתן לשלול כי היה אדום.

בנוסף, מיקומו של המנוח אשר היה בעת תחילת נסיעתו, אחרי מעבר החציה, בסמוך לאי התנועה ומרכז הצומת (ובהתחשב במבנה הכביש, איי התנועה והנתיב בו נסעה החשודה), מלמד על זמן ומרחק קצרים ביותר מתחילת נסיעתו ועד אזור האימפקט, נתון אשר מקשה מאוד לבסס ממצא ברור וחד משמעי על אודות האור שדלק ברמזור בכיוון נסיעת החשודה כשזו חצתה את הצומת.

לא ניתן להוכיח את מהירות נסיעת החשודה עובר לתאונה, ולפיכך חייבים להניח לטובתה כי נהגה במהירות 40-50 קמ"ש, כפי שנמסר על ידה בחקירתה.

בנוגע לסוגיית השכרות, גם בהתעלם מכך שדגימת הדם לא נבדקה במעבדה מוסמכת כנדרש, הרי שלא ניתן ליתן לה תוקף משפטי, שכן אמינות המכשיר שהפיק את תוצאותיה מוטלת בספק: נהלי בית החולים איכילוב בכל הנוגע לבחינת כיול המכשיר שונים מאלו של המעבדה המוסמכת; הבדיקה לא עמדה בתנאי תקנות התעבורה, שמטרתן להבטיח את אמינות התוצאות; ואף לא ניתן לשלול לחלוטין טענה לפיה לא מדובר בדמה של החשודה, נוכח העובדה שדגימת הדם לא נשמרה ועל כן לא ניתן לבדוק האם אכן שייכת לחשודה.

ולבסוף, למרות סימני השאלה אשר אופפים את הודעותיה של אושרת אלקובי, לא ניתן להתעלם מגרסתה בעת הערכת הראיות בתיק, וזאת, בין היתר, בשל אותות האמת העולים מהודעותיה השונות (כל זאת מבלי להתעלם מהקשיים שמצויים בהודעות אלה). עדות זו היתה מקשה עוד יותר על הוכחת הטענה כי החשודה חצתה באדום.

בנסיבות אלה מכלול החומר הקיים בתיק אינו מבסס תשתית ראייתית מספקת לצורך העמדת החשודה לדין פלילי בעבירת הריגה - שהיא העבירה הרלוונטית היחידה כיום שבגינה ניתן להעמיד לדין. העבירה האחרת שיתכן שהיא עולה מהראיות - גרם מוות ברשלנות - התיישנה כבר לפני למעלה מחמש שנים, ונראה כי אף אותה לא ניתן היה להוכיח ברמת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי. לפיכך לא נמצא מנוס אלא לדחות את הערר ולהותיר את התיק גנוז.

משרד המשפטים לשכת פרקליט המדינה

מצאנו לנכון להוסיף, לשלמות התמונה, כי החקירה שבוצעה בזמנו הייתה חסרה. נראה כי בזמנו היה מקום לגבות עדות נוספת מאושרת אלקובי, שתבהיר תמיהות מסוימות שעלו מהודעתה, ואולי אף לנסות לאתר עדים נוספים. צר לנו על כך שהדברים לא נעשו וכי ההחלטה על סגירת התיק התקבלה מבלי שמוצו עניינים אלה. ואולם, עניין לנו בטעות שנראה שלא היתה משפיעה על "השורה התחתונה" הנוגעת להחלטה שהתקבלה בזמנו בדבר סגירת התיק מחמת חוסר ראיות. על כל פנים, טעויות מעין אלה עלולות לקרות ומדובר בטעויות שנפלו בתום לב. לעניין זה, לא הובא שמץ ראיה לטענות שנשמעו כאילו התיק טופל בזדון באורח לקוי, וצר לנו מאוד על העלאת טענות חסרות אחריות אלה.

הטענה האמורה, שייחסה "מחדל בזדון" לפרקליטות, התבססה בעיקרה על כך שהתיק טופל "במהירות רבה" בפרקליטות המחוז.

בעניין זה חשוב להבהיר כי תיקי תאונות דרכים המגיעים לפרקליטות כאשר הנהג מצוי בפסילה מנהלית - הפוקעת לכל היותר תוך 90 יום - מטופלים בד"כ במהירות, כדי שההכרעה אם להגיש כתב אישום תתקבל לפני תום מועד הפסילה המנהלית.

כך היה גם במקרה זה וממילא המהירות בה טופל התיק אינה מעוררת כל חשד.

בטרם סיום נבקש להדגיש: לבנו עם הוריו של גל בק ז"ל - אשר איבדו בן צעיר ויקר בטרם עת. זהו אובדן שלא ניתן להשלים עמו ותנחומינו שלוחים למשפחה.

אולם תפקיד הפרקליטות הוא לבדוק אם יש ראיות מספיקות להרשעת הנהגת הפוגעת. מאמץ רב הושקע בבדיקה זו ולא נותרה אבן שלא נהפכה בחקירה. כעולה מההחלטה, בסופו של יום, ולמרות חשדות כי הנהגת עברה על החוק, הוחלט כי אין סיכוי סביר להרשעתה בעבירות ההריגה, שהיא העבירה היחידה הרלוונטית כיום שלא התיישנה.

לפיכך נדחה הערר.

שי ניצן,

פרקליט המדינה